

Inu. A. 34.537

SATIRE

POLITICE

CARE AU CIRCULAT IN PUBLIC, MANUSCRISE SI ANONIME,

INTRE ANII

1840-1866

CULLESE

DE

C. D. ARICESCU

242049

DONATIUNE

BUCURESCI

24. EDITURA TIPOGRAFIEI MODERNE GRIGORE LUIS, STRADA ACADEMIEI 24.
1884.

1942

„Din toate garanțiile politice ale libertății, cea mai energică și mai sigură este libertatea presei și a ziarelor. Presa este farul popoarelor moderne. A suprima presa, este a suprima toate libertățile.“

M. Ed. Laboulaye.

P R E F A Ț A

Restricțiunile făcute libertății presei de D-nii revisionisti din Senat, în ședința de la 1 Aprilie corentă, m'au decis a publica satirele din această colecțiune, cari au circulat anonime și manuscrite (afară de câteva, tipărite seú lithografiate) în timpii când cugetarea era pusă sub controlul *Censurei* sau al *Avertismentelor*.

În lipsă de libertate a presei, conștiința publică se vedea silită a'si manifesta opiniunea în modă clandestină, contra actelor arbitrare, scandalóse sau perfide ale oamenilor publici; critica atunci, sub formă de satiră, se respindea repede în publică prin manuscrite.

Cazanul, ca să nu facă splosiune, are nevoie de supapă sau de resuflătoare; libertatea presei este supapă conștiinței publice într'o societate bine organizată.

Cine nu'si aduce aminte de efectul ce a produs în publică, înainte de 48, *Măcésulu și Florile*, și satira lui *Duhamel*, ambe de Eliade? iar după 48, *Blestemul Românii* ¹⁾ și *Oda la Halcinski* ²⁾, prima de subscrisulă, ș'aduoă de fabulistul Alexandrescu, una contra lui Nicolae Pavlovici, alta contra celui mai pocit și crud proconsul al acellui Czar în Principate? Scriitorii din generațiunea actuală, cari profită fără piedică de binefacerea libertății presei, nu'si potă face o idee de suferința morală a scriitorilor din timpii de tristă memorie ai *Censurei*.

1) Veđi opera *Esilulă meú la Snagovă*.

2) Tipărită, fără nume propriu, în ultima edițiune de poesii a D-lui Gr. Alexandrescu.

Eată două exemple:

Poetul Crețenu a tipărit la 1855 prima sa colecțiune de poezii, sub titlul *Melodii intime*; aruncând ochii p'acelle poezii, vedem că Censura a șters vorbele *libertate, dreptate, neatarnare, tiranie, sclavie*, ori-unde le-a întâlnit ¹⁾, chiar și în poeziile unde se tratéză subiecte din alte țării ²⁾.

Versurile punctate din *Melodiile intime* atestă fórfeca Censurei, care une-ori împingea escesul de zel pînă la ridicol; ast-fel, de exemplu, la pag. 14, Censura a șters vorbele următoare:

„Vizirul cu trei tuiuri.“

La pag. 189, se vedu șterse șese versuri, între care și acestea:

„Când viața se duce, când vedu pe streinü,

„Domnind în cetatea cu mari suvenirü“.

Stirbei, recunoscătorü guvernului austriacü, ce'lü reștabilisse pe tronü la 1854, credea că'l îndatoréză prin asemenea plătitudine.

La pagina 191, Censura a șters aceste versuri:

„Căci cetatea aurată“

„Geme 'n ghiare de tirani.“

„Libertatea e pe mare,

„Iar sclavia pre pămint.“

În fine, la pagina 197, Censura a șters următorul versü, cu totul inofensivü:

„Când viele fețe voescü să'l 'ngrópe.“

„Ce? Unü anü care móre în cânturü de ballü“.

Ne oprim aci în ce privesce poeziile D-ñi G. Crețenu.

1) Pag. 16, 145, 182, 183, 191, 200, 206.

2) O nópte la Veneția, pag. 188—206.

3) Adică în Veneția, pag. 190.

4) Veneția.

Viū la *Arpa română*, colecțiune de alegorii, fabule și ballade, de scrisul, tipărite la 1852.

Censura lui Stirbei le-a mutilat în modū barbarū ¹⁾.

Fiind-că lectorulū n'are pôte sub ochi broșura arătată în nottă, vom reproduce după dinsa câte-va versuri forfecate de Censura lui Stirbei.

Din poesia *Ruga poetului* ²⁾, pag. 9, s'a ștersū aceste două versuri :

„Amară e pâinea orî-cărui spionū,

„Și spinosū e sceptrulū unū tiranū Domnū!“

Din poesia *Costumulū naționalū*, s'a ștersū această strofă :

„Trăi-voiū eū, o Dómne, ca să mai vedū aicea

„Vre-un Mihai, vr'un Radu, vr'un Ţepeșū sau vr'un Mircea,

„Sacrificând viața pentru patria lor ?

„A! étă Curcubeulū peste Carpați se'naltă :

„E semnul libertății, e semnul de viață,

„Ce-anunță României un splendid viitorū.“

Din poesia *Femeea sublimă* (alusiune la România) Censura 'mî-a șters data 1821 (pag. 48, nota), lăsând însă data 1848.

Din poesia *Consolare la femeea sublimă*, Censura a șters strofa următoare :

„Răbdare ! Omenirea e 'n ora invierii ;

„Puțin, și Veritatea pe tronū se va urca ;

„Puțin încă, și 'ncetă imperiulū durerii ;

„Atunci nici tu, femeie, nu vei mai suspina !“

Din poesia *Fallanga*, pag. 60, s'a șters aceste versuri :

„Lasă, bunicuțo, că mă facū eū mare :

„Vei vedea atuncea, la cinci-șeci de ani,

„Cum o să daū dreptulū cellui ce îl are,

„Și cum o să apărū pe bietulū țeranū ;

1) Veđi broșura „Explicarea allegoriilor din *Arpa Română*, și passagele șterse de Censură, 1859.“

2) Veđi *Arpa Română* pentru mai bună înțelegere.

„Iar pe ai Ciocoi,
 „Scorpionii și strigoii,
 „Cum o să'i jupoiu.
 „Ca pe nisce oi.“¹⁾

Tot din acea poezie, pag. 70, Censura a șters următoarea strofă :

„Credem eu atuncea, o sântă Dreptate,
 „C'or să vie-o dată nisce timpî iubiți
 „Să suferu esilul pentru veritate,
 „Apărând tribunii cei nedreptățiți?“

În fine, din poezia *Suvenirea locului natalu*, pag. 99' s'a șters strofa acésta :

„Ast-fel al meu suflet într'acest tristu locu²⁾
 „Incet se consumă de unu doru de focu :
 „Dorulū țerrei melle unde sunt născut ;
 „Ast-fel al meu sufletu, în astă 'nchisóre,
 „Geme, lipsă d'aerü, lipsă de recóre :
 „Aerulü de munte care m'a crescut!“

Ne oprim aci.

— Eî bine ? va dice lectorulü, atunci guverna Russia. Domniî regulamentari erau la ordinile Consolilor ruși ; ș'apoî licența presesei de ađi póte fi ea tolerată ?

— Rspundem :

Dar óre sub Vodă Alecu Ghica din Muntenia, și sub Vodă Grigorie Ghica din Moldova, nu tot Russia domnea în Principate prin consoliî sêi ? Nu óre sub Alecu Ghica, Eliad a pálmuit în publicü pe Censorul Picolu ? Nu óre sub Grig. Ghica s'a tipărit cronica lui Șincai ?

Dar ce va dice lectorulü când va afla că o operă istorică, trecută prin censură, a fost sequestrată de Vodă Stirbei ? E vorba de *Istoria Câmpulungulu*, partea I, tipărită la 1854, de subscrisul³⁾.

1) Aceste patru versuri meritaü a fi șterse.

2) Snagovulü. Veđi opera *Esilul meu la Snagovü*.

3) Veđi articolulü meu *Legea sub Vodă Stirbei*, publicatü în *Reforma* D. Valentinénu, No. 10 din 1859.

Dar aci lectorul imi pôte astupa gura cu actulü arbitrar al D-lui Cogălnicenu de la 1869.

Este de notörietate publicä (și la trebuință, o putem proba cu acte) că ȧiarulü **Adunarea națională** a fost patronatü de D. Cogălnicenu; ei bine! am început în acelü ȧiarü unü studiü istoricü despre administrația lui Stirbei; am publicatü acelü studiü, basatü pe acte istorice, de la No. 4 până la No. 38; atunci D. Pascali (fost institutorü) redactorulü de paie alü acelei foi, më anunță printr'unü biletü că D. Cogălnicenu a ordonat suspendarea publicării acelui studiü, avënd interes a menagia pe moștenitorii Prințului Stirbei. Am protestat în ȧiarulü *Traian* al D-lui Hăjdeü, No. 64 din 1869, contra acestui actü arbitrarü.

Cät despre licența pressei, acesta nu autorisä pe D-nü revisionistü a pune botniță libertății pressei; căci ea este singura garanție a tuturor libertăților; suprimată, tôte cele-l-alte sunt ilusorii, cum ȧice Laboulaye. Licența omörä licența.

Dar öre numai în timpü de censurä a fost la noi cugetarea sugrumată? Nu; ci și în timpulü avertismentelor.

Däm ca exemplu suspendarea ȧiarulü *Curierulü românü*, la Decembre 1859, pentru o *ghicitöre*. Ministerul Iön Ghica disolvasse Camera, care alessese pe Alecu Cuza Domnü peste ambele Principate. Eliade a protestatü atunci în föea sa prin acestä ghicitöre:

„Este o Cămarä
Care se deschide,
Și ne dä afarä;
Și iaräși se 'nchide
Cu aceeași cheie;
Ghici Cămara ce e?

A trecut o iarnä,
A trecut ș'o varä;
Va mai trece o iarnä,
Și în primä-varä

Va vedea Românul
Cine-l-e stăpinuliu."

Merita ôre acéstă *poesie* să provóce suspendarea unui
điarŭ ?

Este de mirare cum tocmai D. Ión Ghica, care s'a
recomandat Românilor prin alegerile libere de la 1867,
să suspende un điarŭ pentru o ghicitóre. Fost-a D-sa
liberalŭ la 1867 spre a se recomanda Românilor, ș'a
le căpăta încrederea ? Orî pasiunile politice întunecă
rațiunea chiar a unor bărbați de Statŭ ca D. I. Ghica ?

Eliad 'și-a rěsbunat prin poeziile *24 Ianuarie 1860*,
Socrul și Ginererele, și *Cămara și Șóreciŭ*, ce figuréză în
acéstă colecțiune.

Așa dar, în timpii de sugrumare a cugetării, con-
sciința publică se vede silită a'și manifesta opinia în
mod clandestin ; critica, sub formă de satiră, se res-
pîndesce în publicŭ cu repedițiunea fulgerului ; și sco-
pulŭ este ajunsŭ ; iar efectulŭ este mai mare decât
daca s'ar fi respîndit prin điare ; esemplu, satirele din
điarele umoristice dela 1859 încoa, cari cele mai multe
trecŭ neluate în sémă ; pe când satire ca *Măcésulŭ* și
ca *Blestemulŭ României*, cari aŭ circulat manuscrise, aŭ
făcut mare efectŭ în timpii când aŭ apărut.

Ne remâne a đice câte-va cuvinte despre satirele ce
pórtă titlul *Laghěrulŭ de la Șepte-nuci*, *Plăcinta bu-
getară*, și *11 Eebruarie 1866*.

Aceste trei satire anonime s'aŭ adresat subscrisului
pe când colaboram la *Pressa* ; directorulŭ acestei foii
a refuzat a le publica ; le-am păstrat până ađi, când
am cređut că pot figura și ele în acéstă colecțiune de
satire.

Terminând, rogŭ pe cei ce vor fi posedând satire de
felul celor ce figuréză în acéstă colecțiune, a le comu-
nica subscrisului, spre a se publica în a doua edițiune.

PARODIA POESIEI LUI ELIAD

LA RODOLFO ¹⁾

DE IOAN VĂCĂRESCU

O! Domnule propice,
Cu jocul de popice,
Te-ai apucat cu-ardore
Și bei mereu licore,
Ca ursul investit.

Te-a hotărit Destinul
Amar să bei pelinul;
La nimeni a nu place,
Căci foarte audace
Tu ceri să fii vestit.

Coconă-balsamigene,
Prea mult te umfli 'n pene,
Voind ca floricella
Să nu te-arăți acella
Pe care toți te stim.

L'atracția'ti codace,
Vrei, ca poetu dibace,
Nuoul a face anticu,
Precoce și piticu,
Precum noi te numim.

1) Vezi această poezie în *Curierul de ambe-sexe*, ediția 1862, —
periodul IV, (1842—1844) pag. 155.

Eterno-Creatóre,
 Trimite cu amóre
 Angelul tãu splenditã,
 Curënd sã scape terra,
 Și tótã atmosfera
 D'astfel de romãnitã.

Și va 'nflori verdura,
 Fórte frumos Natura
 Atunci va schintilla.

Hei! dragul meũ vecine,
 Cu tóte sfiřiiũ bine;
 Dar ce sã facũ lui *ma*?
 Sã i'l lãsãm sã'l vinđã
 Cu icre și halva ¹⁾.

1843.

RESPUNSUL LUI ELIAD

LA PARODIA VĂCĂRESCULUI.

CINCI EPIGRAME, ȘI UNA PE D'ASUPRA.

I.

Ce'ți amestici și pelinulũ
 Când vorbesci de mosaicũ?
 Ori vrei sã te'nspire vinulũ,
 Poetașule piticũ?

1) Ca operã de spirit, acéstã parodie póte avea meritulũ sãu; adevãrulũ insã este în partea lui Eliad, care, prin poesia la *Rodolfo*, a dat semnalul radicalismului în limba romãnã; astfel cã românismul a învins pinã 'n fine slavonismulũ, ai cãruĩ apãrãtori se fãcuserã între alții și poetulũ Văcărescu, uitãnd cã poetulũ e percursorulũ progresului în limbã și în naționa-litate.

II.

Cum'ți-e vorb'ășa te p'ortă,
 Orî vorbesce după portū ;
 Moșulū'ți-a deschis o p'ortă
 Care n'o s'o veđi nici mortū.

III.

Îngroziși bieteze Muse,
 Profanatorū de Parnassū,
 Scălambând din capū, din buze,
 Scrintitule de Pegasū.

IV.

Mosaiculū e italicū,
 Limbagiul 'ți-e arlechin ;
 Nu'ți simți titlul papagalicū,
 Păcălitule de plin ?

V.

Regală porfiră-aurū
 N'o mai cere, Atentop ; ¹⁾
 Cere piele de Balaurū,
 Cazacule protopopū.

VI.

Îți va spune tot vecinulū
 Ce e românesculū *Ma* ;
 Cnutulū numai și streinulū
 Te va sătura de *Da*. ²⁾

1) Sortariū din timpulū lui Caragea.

2) Cu t'otă animositatea între acești duoī eminenti poeți, Eliad a pronunțat discursul funebru al Văcărescului, în care i face mari laude. Veđi supl. ȕiarului *Amicul familiei* No. 1 din 1863.

RESPUNSUL LUI ELIAD

LA CALEMBURULŪ LUI I. VĂCĂRESCU 1)

Tot calemburu'ți cată la Iadū ;
 Dracū negru însă mă ispitesce ;
 Ferice cella ce'l imbrincesce,
 Și'n veci remăne tot Eliad.

Dar anevoe e desbinarea
 La cel ce'n vine s'a trindăvit ;
 Și mai urită e resbunarea...
 Merg prea departe, mult am vorbit.

O ȡi de mâine 2), voi, mii trecute,
 În cerū v'am martori și pre pămîntū,
 Timpū, ce-adevărulū tu pe tăcute
 Descoperi, spune'ți eū cine sînt ?

Și tu, o ȡise că esci Hristosū,
 Din vîrfulū slavei unde te-ai pusū,
 Aruncă'ți ochii puġin în jos ;
 Celle trecute acum s'aū dus.
 Veȡi-te bine, esci fericit ?

1) Din vorba Eliad, Văcărescu făcu *El e Iad*.

2) Sămbăta Pascilorū.

O ALLEGORIE ¹⁾

de

PÊPOSATULŪ CĂPITAN DIM. CIOCÂRDIA

Într'o livede
 Fôrte allésă,
 D'o iarbă verde,
 Fragetă, déssă,
 Cu flori smăltată
 De tot colorulū,
 Unde odată
 Creştea Amorulū,
 Şi tótă flórea o poeta,

Nisce oiţe
 De némū merine,
 Fôrte plăpînde
 Şi fôrte line,
 Se gilceviră
 Pentru păşune ;
 Căci lăcomiră
 Mult la Căpşune,
 Unele numai şi abusa.

Şi ce făcură aste oiţe ?
 Cu ce s'alese din sfada lor ?
 Arseră numai nisce foiţe,
 Căci n'au fost scrise cu voea lor ;
 Pricind că'n elle le sta abusulū,

1) Allusiune la România după mişcarea de la 1848. Autorul acestei allegorii a fost unulū din membrii tribunalului ostăşesc cari au judecat pe Solomon şi Odobescu pentru actulū de trădare de la 19 Iunie 1848.

Impusă cu sila și cu topuzul;
 Că vor a pașce mai potrivit,
 Și ca să lege pe orî ce vită
 Să nu mai pască nutrețul sfînt.

Între aceste
 Se duse veste;
 Urșii aflare,
 Lupii ulmară,
 Și năvăliră
 Unii d'o parte;
 Alții grăbiră
 Ca să ia parte,
 Și le călcară dragul pămîntu.

Oile-atuncea
 Să spăimăntară,
 Altele crucea,
 Drumulă luară;
 Altele 'n staulu
 Ședă mărurite;
 Căci de unu Saulu
 Sunt păstorite,
 Îngînfatu, mîndru, unu trădătoru.

Unu cățelū numai
 Rămase 'n surlă,
 Jelesce turma,
 Shincesce, urlă,
 Și mortū de fόμε
 Ciusditū pe vatră,
 Privind la dramă,
 Miriie, latră,
 Și se gîndesce la Creatoru.
 Drage Oițe, mare v'e jalea!
 Asta v'e sôrta, să sufferiți!

Însă la ceruri dréptă e callea;
Ridicați glasul, că nu periți.

1849.

O ȘARADĂ

DE ELIAD

Ministru al puterii, lumină, fiu din ceru,
Româna nesciință mă prefăcu *în-geru*.

DESLEGAREA ȘARADEI,

TOT DE ELIAD

Lipsitū de ori-ce geniū, de minte, de lumină,
Ce *gloria* paternă făcu *slavă* streină,

Pe *acvila* în *Corbă*,

Pe *regele* în *Craiu*

Pe *paradisu* în *raiu*,

Romanulū românū orbū,

Născut în *slobozie*, lipsitū de *libertate*,

Ce prefăcu ea încă *justiția*'n *dreptate*,

Și *legile* în *pravilă*, *religia* în *lege*,

Și *inima* în *suffletū*, cât nu se mai allege :

Pe *tată* în *băbacă*. *părintele* în *rudă* ;

Și care, printr'o sôrtă protivnică și crudă,

Ūitat a și costume, ș'origina'i regală ;

Și vrea, și stăruesce, în pisma sa fatală,

Întocmai de'nderătnicū ca Lucifer-Satan.

Ce vrea să uite Cerulū în pisma'i internală ;

Acesta, și nu altulū, acestū cădută Roman,

Când? Ce fel? Nu se scie, mă prefăcu *ingerū*,

Pe mine, tot ardôre, lumin,'amorū din cerū.

Deșteptă-te, Române, și ai mintea întrégă :
Sunt *angelu*, iar nu *ingeru* ; și numele'mi e'n ceru.
... E calembur, șaradă ; de sine se deslégă.

1843.

SATIRE DE PETRACHE ELIAT ¹⁾

No. 1.

D'ar fi Puică ca Gărdescu
Întelleptu și muncitoru,
Și Gărdescu ca și Puică
La icónă scriitoru,
Amînduoî la'naintare
Decât alții antéiî ei
Ar fi fără indoială ;
Căci sunt tineri, curăței.

No. 2.

Picioru de jos de ghindă,
Ia uită-te 'n oglindă
Să veđi urit ce esci ;
Dér însă să nu taci ;
Să spuî, ca să ne placî,
Minciuni să plăsmuesci.

1) De fel din Câmpu-lungu, înscritu cu familia Bărcănescu ;
bărbatu fără cultură, însă intelliginte : poetu născutu, nu făcut,
improvisând cu mare înlesnire ; in fine originalu ; un fel de
Piron român.

No. 3.

CAPULŪ LUI MIHAI VITÉZULŪ
căt̄re EgumenulŪ Paladai)

Părinte Palada,
Tămăe grópa mea ;
Căci piatra'mi cea curată
Fu astăđi sărutată
D'unŪ DracŪ împelițatŪ.

Scii, tată, la morminte
Că Dracii facŭ ispite ;
Să facŭ Strigoii, Stafie ;
Fă semnŭ ²⁾ să nu mai vie ;
Să piar'ăl NecuratŪ.

No. 4.

Veniți de priviți
Ochi mari și sgiți
Căci Măria Sa ³⁾
N'are alt ceva.

No. 5.

Măi băete surugiŭ,
Deșteptă-te, fi mai viŭ ;
Că'ti găsi Dómna ⁴⁾ cusurŭ
Că
Însă, pentru Dumneđeu,
Nu sălta așa mereŭ,
Ca și tovarășulŭ tēŭ,
Că lui Vodă 'i pare rēŭ.

1) In urma visitării monăstirii Délului de către Vodă Bibescu,
la 1845.

2) Semnul Crucii. — 3) Bibescu.

4) A doua soție a lui Bibescu-Vodă.

No. 6.

..... și patru bani!
 Ađi aici, mâine 'n Focșani;
 Și la noă mă cunună,
 Mă facă Dómnă d'unú nebuńú ¹⁾

No. 7.

Sciă, Munsiu, ce m'am gîndit?
 Ca să nu te..... căsnit,
 Să ieși córne și gutui,
 Ca firesce-o să te'ncui.

No. 8.

Daca e așa
 Ca Reșid Pașa
 Ne scapă de Ruși,
 Și Măria Tá
 Nu întărđia
 A pleca d'acuși ²⁾.

No. 9.

Tiranulú cu nasú mare,
 Cu sufletú însă micú,
 Spre-a nației perđare
 Compuse-o Adunare
 De oameni de nimic ³⁾.

1) Improvisată cu ocasiunea cununiei Bibescului cu a doua soție (Marița, născută Văcărescu), cununie ce s'a efectuat la Focșani, la 9 Oct. 1845, fiind nașu Mihaí Vodă Sturzea, fostulú Domnú al Moldovei.

Veđi și poesia lui Eliad, în *Fóca Minții*, No. 46 din 1845.

2) La adresa Bibescului.

3) Când cu Camera dela 1845. Unii credú c'acéstă satiră ar fi de poetul Croțenu.

No. 10.

Ghica să ia după musce,
 Bibescu e unŭ nebuŭ;
 Boierii sunt nisce giŭce;
 Gîrîe, nu sciŭ ce spunŭ.

No. 11.

Bată-te, Gheorghe, cărnîa!
 Cum te-a tras de nasŭ Maria ¹⁾.

No. 12.

Udina glava
 A luat slava
 Dela Sultanul chiar de Mușir;
 Iar Prinții noștrii
 Aŭ luat firesce
 De la 'mpăratulŭ căte-unŭ sictirŭ ²⁾

No. 13.

Em asta de veî lua,
Em asta de 'ți-o plăcea,
 Bărbatul te va lăsa
 Să faci ce'î vrea ³⁾.

1) La adresa lui Vodă Bibescu.

2) Cu ocazia presintării Domnițitorilor din Muntenia, Moldova și Serbia la Sultanul, ce venise la Rușciucŭ la 1844.

3) D-na B. . . ., amanta D-lui Em. . . ., guvernorulŭ copiilor săi, s'afila într'o liptcănie, unde era și Eliat; ea 'l întrebă care 'i place din douē stofe, ce voia să cumpere? Eliat improvisează acestŭ catrenŭ, unde vorba *Em* are douē înțelēsuri: numele aman. tului, și vorba turcescă, ce însemnă *saŭ*.

SATIRE INEDITE

DE D. C. A. ROSETTI

No. 1.

D-luî IOAN OTETELEŞANU.

Generosû, boerû slăvite, tu din ceruri esci picatû ;
 Nu esci omû, tu esci un îngerû, vrednicû de a fi cântatû ;
 Căci ne dai la unû theatru, c'un desăvîrşit dispreçû,
 Şese d'ale rôtunjite de un mare vestitû preţû :
 Albe, micî, arginturnate, şi cu chipû de împêratû,
 Pentru care miî de oameni s'aû uccisû, s'aû înşelat ;
 Pentru care sorû şi frate, fiû şi tată s'aû certat,
 Şi femeile de obste tôte s'aû amoresat ;
 Pentru care şi cu care toţi în lume vermuim,
 Ne împingem şi ne strîngem, ne chemăm, ne îmbrîncim ;
 Vindem patrie, credinţă, adesea şi Dumnedei,
 Şi apoi murim cu trudă că ne despărţim de ei ;
 Dicu de ei, de acei sfanţihî, cari tu dispreçuesci,
 Şi femeile din ţerră pe tôte ni le scumpesci ;
 Căci la dinsele de mergem, şi le spunem că le dăm
 Viaçă, inimă şi sufletû, că în versuri le cântăm,
 „Astea, frate, sunt nimicuri, respund ele cam zîmbind :
 „Noi iubim versuri d'acellea ce s'aude zornăind ;
 „Aid', fugiţi, mergeţi d'aicea ; voi sunteţi ţingăi săraci ;
 „Aşteptăm acum să vie unû boerû din cei bogaţi ;
 „Sfanţihî, galbeni el aruncă, fără a'i mai număra ;
 „Ş'apoi plecând, dice „măine rochie 'ţi voi cumpăra.“
 1).

1) Regretăm că finalul lipseşte.

No. 2.

LA D. GRIGORE SCARLAT GRĂDIȘTENU

Dumnéta, care sciï multe, socotém că ai aflat
 Că, când s'a vodit țigannl, pe tat'seü l'a spînzurat;
 Ai fi mai reü de cât dînsul, dar Cerul ne-a ajutat
 De'ți a dat în stăpînire delle numai de lucrat;
 Spune'mi dar, Pitar Grigore, în ce mi te-ai îngîfat?
 Borcânatu'ti nasü în aerü pentru ce l'ai ridicat?
 Cine gîndesci că esci, spune'mi? Spune'mi în ce te fălescî?
 Te mindrescî că tragi la rigle în nisce beciuri domnescî?
 Saü că'ti pare lucru mare că, când ai îmbătrinit,
 Cu sluga lui Iancu Manu d'odată te-ai pitărit?

.

No. 3.

FRAGMENTE DINTR'O POESIE

la adresa lui Alecu Mavrodin,

PROCUROR ÎN ARGESIU 1)

Negru la față, negru la nume,
 Négră mustată, dér bunü la glume;
 Negru la sórtă, în negru postü,
 Albü suffletü pórtă, și nu e prostü;
 Négră'i e géna, negru la perî,
 Négră'i sprîncéna, albü în purtări

.

Sciți însă că Natura
 Fără cusurü în lume
 Nimica nu lăsă;

1) Înainte de 1840, când D. Rossét era polițaiü la Pitești.

Aruncă 'lovitura,
 Pătă și acestu nume,
 Cu patru 'l îndestră:
 De cinste nebună,
 Femeile 'i placu,
 Fumédă tutunū,
 Și e cam săracū 1).

PECETLJITULŪ

Prea cinstită Adunare,
 Dă'mi obidă ș'ascultare
 La rușinea ce-am pățit:
 Căci sunt, vai! pecetluit!

Eū, Ministru al Dreptății
 Sub regimulū libertății,
 Dela capū pîn' la picioare
 Am peceți și pecețiore;
 Astfel dar puteți ghici
 Ce curat eū viū aci.

1) Comunicate de D. N. Rucărėnu din Cămpulungū.

Eliad, recomandānd publicului *Césurile de mulțumire* ale D-lui C. Rosetti, în *Curierul de ambe sexe*, (periodul IV, anii 1842—1844) dicea:

„De va continua drumulū ce a apucat, în scurt timp va ajunge fōrte departe.“

Poeți ca Eliad și Rosetti n'ar fi trebuit a se coborī din Parnassulū Muselor în arena luptelor politice. Mult a pierdut literatura romānă prin acēsta, amīnduoi fiind îndestrățī de Natură cu umorul satiricū, par excellence.

Daca 'mî-a plăcut din fire
 Timpîi de pecetluire,
 'Mi-a plăcut, mărturisescū,
 Eū ca să pecetluescū.

Ce regimū de neatîrnare,
 Unde nu poți face stare,
 Și scāpa unū vinuitū,
 Fār' a fi pecetluitū?

C'o scrisóre te tāmîe!
 Am ajuns sub tiranie,
 Sub regimulū personalū;
 Nu poți cāștiga unū calū.

Alergați, Boerî cinstiți,
 Și mă despecetluiți;
 De mă bānuiți, Boerî,
 Sārcinați pe ușierî;
 Mulți din voi potū fi ea mine,
 Mulți dar potū să cađă 'n vine.

Sub acestū regimū dar noū,
 Unde nu cāștigi unū uoū,
 Ș'Adunarea cea slāvită
 Sē o veți pecetluită?

Și eū sunt din Adunare;
 Sunt din Arēpta, boerū mare;
 Liberalū, de toți iubitū;
 Și, vai! sunt pecetluit! ¹⁾

1861.

1) Se atribue Bolintinenului.

VERSURI PITICI

PENTRU UNŪ PITICŪ

Gin Bombiricū,
 Dracū reū și micū,
 Lacomū, hrăpindū,
 Și jefuind,
 Despuia gros
 Lumea de jos....
 Cât unū gîndacū,
 Cusutū în sacū;
 Reū alluatū,
 Resfrămîntatū.
 Aci, colea,
 În cójă rea,
 Uoū îndrăcitū,
 Tainicū clocitū,
 Dela apusū
 Asvîrlitū sus,
 Rostogolitū
 Și prăvălitū,
 Saculū împunsū
 Crăpă, ajunsū
 Din fund din Iad
 La Tzarigrad.
 Aci ce fel
 Draculū mișelū
 Intră ca cuțū
 În Damă Suțū,

Dracii cei mari,
 Ce sunt și tari,
 S'aū necăjit,
 S'aū isgonit
 Spurcatulū sadū,
 Crescutū în Iadū,
 Nu e sciutū,
 Orī e tăcutū;
 Precăt ne spunū,
 Cățellū nebunū,
 Prunculū născutū,
 Și prefăcutū
 Din Dracū în Grecū,
 De lege secū,
 Nebotezatū,
 S'a descântatū
 În Constandin;
 Dér este plin
 Suțulū piticū,
 Gin Bombiricū ¹⁾.

1857.

1) S'atribue lui Ioan Văcărescu.

FRAGMENTŪ

dintr'o satiră anonimă contra Prințului Stirbei,
când s'a înturnatū în țerră,

LA 23 SEPT. 1854,

în furgoanele oștirii austriace

VINE FIRSTULŪ!

Ce mai Prințū ! Ce mai limbricū !
Rîsul Dracului.
Ce mai lóză de nimicū,
Loaza nagoda.
Prințulū ici, prințulū colea,
Prințul drumeșul ;
Bietul Prințul havalea,
Rîsul Ciórelor ;
Când la Kaizer, când la Czar,
Musca callului ;
Ađi e Firstū, ieri Gospodarū,
Tîrșul curților ;
Vine loaza ca unū Beiū,
Beiul știrului ;
Poponețū ca unū ardeiū,
Cloanța știrbelor ;
Vine Firstul dela Beciū,
Firstul fainul ;
Cornoratū ca unū berbeciū,
Buba oilor ;
Vine Prințulū cătrănitū,
Prințulū țațoșulū ;
Că e Némțulū cam stircitū,
Némțul șongherul ;

Cu cunună de scaeți,
Fata Dracului;
Și cu untu de Pitulice
Untul, fi-r-ar unt;
Să fie de el ferice,
Crénga, herria!

1855

SATIRA POETULUI GRIG. ALEXANDRESCU

CONTRA LUI ELIADE

1.

Cine-e acela care visedă
 Atitea próste, mici secături,
 Și vrea de îngeru lumea să'l credă
 Că ne vorbesce ca din scripturi?

2.

Acesta este nea Ionică,
 Care se crede și satirică;
 O mică iasmă, unu nasu de pică,
 Văpselle multe nu voiu să strică.

3.

Eū în credință zimbescū de milă
 Când vedū atăția oameni cinstiți
 Cum că de dînsul nu le e silă,
 Și că de vorba'i sint amăgiți.

4.

Din vreme 'n vreme la ceruri cată,
 În sus trimite câte-unu suspinū;
 Inima'i însă cea necurată
 Al vicleniei pórtă veninū.

5.

Parcă cu Sfinții el se rudesce,
 De conștiință 'l auđi vorbind;
 De poruncelă lacrēmī găsesce,
 Nimicnicia lumii jelind.

RESPUNSUL LUI ELIADE.

LA SATIRA LUI ALEXANDRESCU

I.

Cine'i deşteptu care visedă
 Atitea flécuri, mari secături,
 Şi vrea de bólă lumea să'l credă
 Când plinge, sbiară pe sub păduri?'

II.

E gugumanulū seū Gugurică,
 Care se crede şi satiricū ;
 O blasnă slută, offiçerică,
 Cu săbióra tic-tiric-tic.

III.

Eū în credinţă n'am nici o milă
 Când vedū atişia oameni cinstiţi
 Că punū pe gónă potaea-silă,
 Dulău de scaune-evropieniţi.

IV.

Din vreme 'n vreme aripī işi cată,
 Sufletu'si 'nalţă cu focū, suspinū ;
 Iuima însă a lui spurcată
 Al viclenieī pórtă veninū.

V.

Parcă cu Draciī el se rudesce,
 De părinţi, rude 'l auđi vorbind ;
 De poruncélă lacrēmi piştesce,
 La Pluton Cerberū orăcăind.

6.

Fanfaronada'î e sentimentulû,
 Omû de nimica și ticălosû ;
 Crede că singurû are talentulû,
 Și că e lumii prea de folosû.

7.

La pavilonulû dela câmpie,
 Unde ađi este al seû Parnasû,
 Să'ți povestescă o poesie,
 Din drum te'ntorce cu mare glasû.

8.

Și precum ȃice unû poetû mare,
 Ce într'o vreme eû am citit,
 D'a le lui vorbe n'afli scăpare,
 Nicî în altarul cel mai sfințitû.

9.

Amoresata'î Musă 'nsufflată
 I dette cheile frumusețî ;
 Și la tot pasu 'n silă 'ți arată
 Dup'a lui voe miî de tandrețî.

10.

Dar vai d'acella care 'ndrăsnesce
 Să ia patentă de autorû,
 Când sirmănuțul n'o iscălesce
 Bietul Apollon dela Oborû.

11.

Defăimări multe are s'auđă,
 Are să trecă de ne'nvățatû ;
 Căci din greșală smerita'î Musă
 La cea bătrînă nu s'a 'nchinat.

VI.

Nemułtımurea'ı e sentimentulü,
 Omü de nimica și ticălosü ;
 Crede lătrarea'ı că e talentulü ;
 Și că'ı la Muse prea de folosü.

VII.

Cu dibla dosulü peste câmpie
 Alérgă fuga drept la Parnasü ;
 Ș'apoi începe o poesie
 Cu necioplitu'ı lăbărtatü glasü.

VIII.

Ș'atuncia Țice ästü poetü mare,
 Când vr'o moliftă i s'o citi,
 Că e ca dinsul când dörme tare,
 Când maica'ı cântă nani, nani.

IX.

Amoresata'ı Musă 'nfocată
 Îl desfătésă cu frumuseȚi ;
 Și pe potaea acea turbată
 'Mi 'Ți-o resfaçă numai 'n tandreȚi.

X.

El ca să scrie, i trebuesce
 Să ia patentă de autorü ;
 Merge Ciocoiul și iscălesce
 1)

XI.

Cine mai póte ca să'l audă,
 Lătrând potaea ca unü turbatü ?
 Căci din greșală bleșdita'ı Musă
 Gura căscată'ı a cam lăsat.

1) In manuscrisulü ce posedăm lipsescü versurile punctate.

12.

Apoi e încă vitéză din gură,
 Dueluri spune cum c'a avut;
 Însă rivalii, cum el se jură,
 Să'i dea 'mprotivă nu aū putut.

13.

Deschidēnd ochii, vitēzulū spune
 Că Heruvimii fugū d'a lui frică;
 C'aū stătut dille de aurū bune,
 Și alte lucruri chiar de nimică.

14.

După acēsta parcă să'nsoră,
 Parcă e tată și norocitū;
 Pe urmă viața'i pare amară,
 Parcă defaimă tot ce-a iubit.

15.

Ba chiar ființe nevinovate,
 Care de dînsul nici nu gîndescū,
 Cu văpseli negre și 'ntunecate
 Încondeete să pomenescū. 1)

16

Apoi viclēnulū, vrēnd să ne 'nșele,
 Duce că visulū care-a visat
 Este din scrieri orientale,
 Ce unū prietenū lui 'i a narrat.

17

Parcă sînt lucruri așa 'nsemnate
 Care la alții s'a mai 'ntamplat;
 Sunt chiar vedenii pe cēsū schimbate,
 Ce n'aū în elle nimic săratū.

1) Allusiune la *Ingratulū*.

XII.

Și viteză naiba, țepănă de gură,
 Dueluri spune cum c'a avut;
 Și nici stăpînii chiar, el se jură,
 A'î sta 'mprotivă nu aū putut.

XIII.

Inchiidēnd ochiî, dînsul ne spune
 Cum că odată el a fost micū;
 C'a avut ȝile relle saū bune,
 Și multe lucruri mai de nimie.

XIV.

După acēsta pare că sbóră,
 Parcă e tată și norocitū;
 Pe urmă viața i pare-amară,
 Defaimă totulū ce a cinstit.

XV.

Și chiar ființe nevinovate,
 Cari la dînsul nici că gîndescū,
 Cu vâpseli negre și 'ntunecate
 Incondeete să pomenescū.

XVI.

Apoi Vulpoiul, ca să ne'nșale,
 Ȋice că visul care-a citit
 Este din scrieri orientale,
 Ce unū prietenū 'î-a povestit.

XVII.

Ne spune lucruri prea ne'nsemnate,
 Când flencănesce nerușinat,

 E castravete acum săratū.

18

Patriotul este plin de 'nfocare,
 D'al omenirii arde amorul,
 Când chiar pe tată cu 'ncredințare
 În târgul l'ar vinde p'unul micu favorul.

19

Dice că Lira el nu 'și o 'ntină,
 Nici că tămăie el la palat;
 Și apoi lui Dobre acum să 'nchină,
 Cât puțin vremea s'a mai schimbat.

20.

Laudă astăzi, mâine defaimă;
 N'are nici cinste, nici caracterul;
 Și Heruvimii, coprinși de spaimă,
 Când el i chiamă, s'ascund în cerul.

21

Dar pe morții oamenilor când îi înjură,
 De el în contra sint laudați;
 Și a lui până cu o trăsura
 În raiul i bagă necercetați.

22

Acesta este, să 'i dăm dreptate;
 La ce se cade, îl veți cinsti;
 Căci eu pe dinsul, să mă crezi, frate,
 Și d'ar fi 'n grăpă, nu l'ași iubi.

XVIII.

Cavaierü, hoțulü, plin de'nfocare

.

.

Și mi'l înhață streja 'n oborü.

XIX.

Picați, el ȕice, lacrimi șiróie

.

.

Muscele-alérgă l'așa putori.

XX.

Ađi cere milă, mâine defaimă ;

N'are nici cinste, nici caracterü ;

Și Zefrașii, coprinsi de spaimă,

De țigănilă s'ascund în cerü.

XXI.

Dar pe morți omul când îți înjură,

El d'opotrivă 'i-a lăudat ;

La potăésca lui lătrătură,

Odir ! i ȕice omul cercatü.

XXII.

Acesta este, să'i dăm dreptate ;

Precum se cade trage'l de nasü ;

Potăii jăvre dați'i pe spate,

.

ȘARADĂ

De și mică în nume, e mare în relee ;
 Căci la multe nații a 'ntins curse grele ;
 Ca să'l dau de față nu iartă Censura,
 Și însăși Agia îmi astupă gura. (Russū).

Răsturnatū cu totulū, el e o colóre (surū).

Animalū de pradă cu patru picióre
 Veī afla, schimbându'ī centrul cu 'nceputul (Urs).

Anticristū și barbarū, lăsând întregū totul (Russū) ¹⁾.
 1846.

MARȘU ROMÂNESCŪ

Moscovitulū ne robesce
 Draga nóstră Românie ;
 Și în setea'ī ce'l muncesce,
 Suge sânge și junie.

Dar la lunga suspinare
 Ce pe lume se înalță,
 Orī ce inimă tressare,
 Orī ce sufletū se realță.

Astăđi Leulū Britaniei
 Cu Aquila françođescă,
 Sboră 'n țerra României,
 Pe Români să desrobescă.

1) Se atribue poetului G Crețenu.

Semi-Luna ottomană,
 Ađi simbolu *de libertate*,
 Lîngă aquila romană
 Plană pe ceru legănată.

Ađi e ȕiua mai frumósă
 Pentru populu în robie;
 Ađi Russia ruşinósă
 Să întórnă în pustie.

Ađi ȕërrêna strêmoşască
 În morminte re'nviađă;
 Ađi în ȕërra Românéscă
 Lacrêmi, pradă incetésă.

Ai dar, frađi de vitezie,
 Unde oastea se adună;
 Ceru 'nótă 'n bucurie,
 Aerulu fâlosu resună.

Saũ robia muscáléscă
 Să sdrobim d'aci 'nainte,
 Ori că ȕërra românéscă
 Să se schimbe în morminte ¹⁾.

1854.

BLESTEMUL ROMÂNILOR

contra russolatrului Dim. I.—di.

În lacuri, în mocirle, în peştere profunde,
 În gheena eternă, în dinţii lui Satan,
 În marea cea de flacêri, vâpae de catran,
 Acolo mergi, strigóe, acolo te ascunde;

1) S'atribue Bolintinenului.

Și dinții plini de sânge, de sânge românesc,
 Poporū alū indulgenții pe care l'ai trădat,
 În focū, în focū i spală; și nému'ți păginescū
 Să numai vadă cerulū, pe care-ai profanat.

Iuda unū populū ce brațele 'ți întinse,
 Îți dete nutrețū, stare, onórea ce'ți lipsea,
 Din frunte pata'ți șterse, la masa lui te pusse,
 Și'n tine vr'o simțire umană nu afla.

Tot frunte inferrată și limbă de trădare,
 Tot inimă de Vulpe, vedere veninată,
 Tot cugete sinistre, și ghiarră răpitoare,
 Etern ați arătat'o. Vă scie lumea tótă!

Să crăpi, să mori, Satano! Țerrina'ți spulberată
 În scremete, virteje, să piară de sub cerū;
 Și sângele'ți satanicū în gura înceștată
 A tată-tėu Satana, să colcăe 'n măcellū!

1854.

X....

DUOË IESME DIN FANARŪ

Eraū duoī prichindei,
 Eraū duoī Grecotei,
 Năpirstocū Vistierū,
 Firfircū cassierū;
 Duoë Iesme din Fanarū,
 Unū catirū și unū măgarū.
 Palicari de Sntachi
 Și vestitul Zaharachi,
 S'adunară să vorbescă
 Cum să fure, să pirléscă.
 „Arhon Zaharis Serdari,

Ch' ellinicos palicari,
 Cum se fațe-mu hoția
 La ținstita Visteria,
 Să le punem lor unū sbenghiū,
 Ca să le tragem unū renghiū.
 O evghenicos psihi-mu,
 Cassieri țilibi-mu,
 Ca un antropos cu gnosi,
 Pe șcatovlahi muscosi
 Să'î înțello, arătând
 Că trebuința fiind
 Se mi dea mie pesino
 Ta hrimata opu crino,
 Ținstita Caimacamie
 Ca s'o fațem aftendie ;
 Si chind eo iscalescu
 Că banile priimescu,
 Mia pe mia se fațem,
 Și cambiola se tragem
 Pentru o sumă mai mică
 Dela budalaoa Ghică ;
 Che prostu sigur se fie
 Che o se dăm lui Domnie ;
 Apoi cu baniî la peptu
 Lasū pe Ghica se asteptu ;
 Si cu asto marafeti
 Din Chefali-mu che feti,
 Viū la țara bogdanescă,
 La prostia arhondescă ;
 Acum nu poți se seđu,
 Diati eū așa cređu
 Che acuma iară vrei
 Olténu alla Stirbei
 Sa vie la Bucuresti,
 Si atunți ma prapadesti ;
 Iar me dă la criminal

Pentru baniî eu jurnal;
 Si, caimeni Palicari,
 Nu mai vede to Fanari!"

1857.

CÂNTECULŪ MORȚILOR

I.

Frunđă verde de secară,
 A eșit Bibescu 'n țară ;
 Câți Ciocoî și Cioclovine,
 Câți tilhari, toți mergu la sine.
 Din Galați la Rovinari,
 Țara'i plină de tilhari ;
 Din Cerneți la Dorohoi,
 N'ai să umbli de Ciocoî.

II.

Frunđă verde usturoi,
 Bucurie pe Ciocoî ;
 Frunđă verde mândălacî,
 Mare grijă pe săracî !
 Nicî Catanele nemțescî,
 Nicî Mirzacii tătărescî,
 Nicî Cazacî, nicî Capanlăi,
 Nu sunt ca Ciocoii răi.

III.

Frunđă verde barlaboi,
 N'ați vėđut p'un B...oi,
 Ce l'a veștejit Cuzoi
 Ca p'un hoțomanu de soi ?
 Să mă facă Domnū in țară,

Și vi'l facū Ministru mare,
 Să vă puie în frigare
 Să vă frigă fără sare.

IV.

Vine óstea bibecéscă
 Țara nóstră să smeréscă,
 Și Moldova s'o gonéscă,
 Dela vatra strémoșască.
 Nene Cuza, măi Cuzoi,
 Ia ne scapă de Ciocoi,
 Că vom alerga și noi,
 Când n'eî dice, la răsboi ¹⁾.

11862.

TÎNGUIREA GRECILOR

Greculū boeritū ²⁾

Bași Văcarî și Simigii,
 Halvagii și bragagii,
 Cépkinilor arendași,
 Și voi, bravilor Fustași,

Fundașilor răchieri,
 Tutungii și baclaveri,
 Din Ianina pribegiți,
 Din Vitolia goniți,

Macedonia fugiți,
 Din Rumelia dosiți,
 Ascultați cu mică cu mare
 Meșteșugulū de trădare

1) S'atribue Bolintinenului.

2) Allusiune la directorul Ministerului de interne sub Stirbel.

Cu care v'am protegëtü ;
 Acum pe față s'a dat ;
 Și sângele ce am supt
 Stările de le-am făcut,
 Acuma s'a deșteptat
 Și pe toți ne-a înferrat.

Tractatele ce protege
 Elementulü celü grecescü,
 Englesul le strentuesce,
 Afurismenos aftos.

Și protecția nordiană
 Din Vlahia acum s'a dus ;
 Și 'nfluința cea grecană
 Ah ! Theos mu, a apus.

Simigiü și bragagiü,
 Încontro să apucați ?

Unü Grecü

Den icsevro, me pistevis !
 Te să fațem să scăpăm ?
 To schili ! Sultan turcit
 Firman afară a dat
 Grecul să fie gonit.
 Românu s'a deșteptat !

Toți Grecii

Ah ! Vlahia ! Ah ! Vlahia !
 Teliose-istoria !

Unü bragagiü

Pesme tora, adelfe,
 Pu na pago me din braga ?

A! den imporo na fevgo,
Tha me scotun me tin spanga.

Unū băcanū

Ah! Vlahia! Ah! Vlahia!
Pu na pago bacania?
Den perno is tin Grekia,
Me valun's tin puscaria.

Unū rachierū

Creditorii che ghineca
Pos me vlepun, me scotonun.

Corrulū

Ah! Vlahia! Ah Vlahia!
Teliose istoria!

1853.

24 IANUARIU 1860.

E ȕiua aȕi ferice; ŝi salt,'o Romănie!
Căci lanȕulū tiraniei se rupse aȕi un anū;
Tu esci aniversarea ŝ'a naȕiei mîndrie;
Revino, august'o, d'acum peste unū anū;
ŝi fă ca acel nume ce'î dat de Domnitorū
Să fie 'n Romănia etern neperitorū.

Primesce salutarea, o Prinȕu adevăratū,
Ce inima sinceră la tronul tēu depune,
Credinȕă, ŝi ardore, ŝ'amorū nemăsuratū;
ŝi țerra 'ȕi împletesce de laure cunune,
ŝi 'ntrégă rógă cerulū, ŝi aȕi ŝi'n viitorū,
Ca numele să'ȕi fie etern nemuritorū.

Ci 'ntorce-te, o Prinȕe, ŝi veȕi dorulū ferbinte,
Ce simte aȕi Românulū, întregū poporulū tēu;

Și vine să te roge să fii al lui părinte,
 Să'l mintui de 'mpilarea a omului cel rău;
 Te scólă, 'ntinde mâna, și fă-te scutitoru;
 Și numele tēu fie etern nemuritoru.

Rodini țessu peirea în machină drăcescă;
 Suvelnițele pörtă, turbați, negrii strigoî;
 Și țessu ca să dețessă, se prind să ne răcescă
 Pe noi toți despre tine, pe tine despre noi;
 Când noi ridicăm ruge, și ađi și 'n viitoru,
 Ca numele să'ți fie etern nemuritoru.

Și care ne e crima atât de neertată,
 Cât să voesci, părinte, prin Draci a ne lovi?
 Unde aflași ființa atât de scellerată
 Ce'n curse de perđare să vrei a ne 'mbrînci?
 Nu'i mai cunoscî trecutul? Ce-aștepti pe viitoru?
 El nu'și cumpără ștréngul, ca Iuda vindętoru.

Adună toți ștregarii, turbate-ortale bete,
 Trei sute Polaci astăđi ce mișuie prin țarră,
 La scopul lui s'ajungă; și ducă-se și piară:
 Copillu, soție, tată, și mamă dă pe bette;
 Ręstórnă și altarul, al nostru vindętoru;
 Nu scii că în Moldova 'ți-a fost unu trădătoru?

Organu al desunirii din gașca de păgîni,
 S'a 'nfipt ca să restórne a casei temelie,
 Ce o au pus strébunii, ș'o ținú bunii Români
 Cu-atâtea sacrificii în seculi de urgie.
 Rinjasce rău, Tartifulu! Ci sceptrulú domnitoru
 Sdrobescă'i a cocóșă; și fii nemuritoru.

E urđitoru de vrajbe, de ori-ce turburare;
 Goni și Adunarea de care-ai fost allesu,
 Dicénd că partea stângă este turburátore;

Că drépta nu cunósce al patriei progresú.
 El vede că progresulú e strímbú și cosoșatú ;
 Și merge înainte, ca lupulú leșinatú.

Dar *duoé decé și patru* destul mărturisesce
 D'al Camerei bună cugetú, de calda ei dorință,
 De tot ce făcu mare, de tot ce ne unesce,
 Duoí popoli împreună cu Prințul prin credință ;
 Și care rógă Cerulú, și ađi și 'n viitorú,
 Ca numele să'ți fie etern nemuritorú.

Și iar te rugăm, Prințe, fii bună ca un părinte ;
 Și'ți scutură iacaa de scaú și de ciuliní,
 D'organulú lui Loiola, d'infamul de Rodin.
 Ascultă ađi urarea și ruga-ne ferbinte ;
 Ne scapă și te scapă, și fii nemuritorú ;
 Și fie al teú nume etern neperitorú ¹⁾.

1860.

1) Se atribue lui Eliad.

O D A
LA NICOLAE I

Imperatul Russiei

Auguste, care-ai nume
Biruință de norod ¹⁾
Dată de Dumneșeu la lume;
Esci întreg al lui isvod.

Rugă de recunoștință
A tot némului român
Îți înalță c'umilintă,
Ca prea 'naltului stăpîn.

Darul tĂu să mă ajute
La piciorĂi să depui
Mii simțiri ce pier tăcute,
Și cerĂ eu să ți le spui.

Domnul binecuvîntarea
Pe 'naltĂ creștetĂ va păstra;
Căci domnind uscatul, marea,
Domnului știi semăna.

Da! vécului tĂu mĂrire,
Tu, de fericiri isvorĂ;
Ce-o privescĂ cu pismuire
VécĂ trecutĂ, vécĂ viitorĂ.

EroĂ în resboiĂ, în pace,
ÎngerĂ țĂri cĂnd ocrotesci,
Mii comori îți par sărace
Vrînd virtuți să resplătesci

De cĂnd e creștinĂtatea,
VitezĂ fii mulți aĂ stătut,
Dar cum 'i-aĂ scutit dreptatea
Așa fii n'a mai avut.

Ai știut a ei robie
In Regie s'o prefaci.

ANTI-ODA

Anticristule barbarĂ,
SubjugĂtorĂ de norodĂ,
Aruncat chiar din Tartare,
Esci unĂ DracĂ, al lui isvod.

UrĂ, mii de anateme
A tot némului român
Îți aruncă toți blesteme.
Ca unui barbarĂ păgîn.

Darul Domnului m'ajute
Ca să potĂ și eu să'ți spui
Că protecția'ți réu pute,
IndĂrĂt voiĂ să te spui.

DraculĂ tĂtĂ blestemarea
Pentru tine va păstra;
SubjugĂnd uscatul, marea,
Lui Satan scii semăna.

Da! la vécul tĂu rușine,
De nenorociri isvorĂ,
Ce pronunță cu suspine
Și presentĂ și viitorĂ.

DespotĂ în resbelĂ și pace,
Diavol țĂri cĂnd amĂgesci,
Ție 'n lume alt nu'ți place
DecĂt nații să robesci.

De cĂnd este omenirea,
Mulți tiranĂ aĂ mai stătut,
InșĂ ca ție robirea
Nimenui nu'Ă plăcut.

Ai știut tu în robie
Libertatea s'o prefaci;

1) Νίκη λαός.

O D A

Și ori-cărei vrăjmășie
Supuind'o s'o 'mpaci.

Dunărea mărturisesce
Că ochiu'ți prevădătoru
Ne'ncetat i pregătesce
Tot desăvirșitul sporu.

Scie că prin depărtare
Sórele nu s'ar opri
Din vecinica'i luminare,
Piedici nuorii de n'ar fi.

Ei descoperă lumina
Cu feluri de înviri,
Și a lor s'aruncă vina
Asupra bune'i lucrî.

Rissipescă 'ndată Cerulü
Pe căți staü în calle'ți rëi;
Buni să'i faci, tu scii misterul;
Tu poți, bunule; prefă'i.

Născutü cu faceri de bine
Noróde să biruesci,
Tata lor toți vedü în tine;
A lor dragoste tu esci.

Tot Românul ține minte
Cât 'ți e recunoscătorü;
Puteri nu sunt în cuvinte
Precât simțirile'i vorü.

El stă gata al lui sânge,
A sa viacă a'ți jertfi.
A! de sórtă rëu se plînge
Că prilejü nu va găsi!

Ađi în Universü resune
Că în marele'ți imperü,
Glasul seü de rugăciune
Ce'l ridică către Cerü.

ANTI-ODA

Și c'o mare vrăjmășie,
Subjugând'o, ăici c'o 'mpaci.

Dunărea mărturisesce
Că ochiu'ți prevădătorü
Ne'ncetat i pregătesce
De robie viitorü.

Scie că din depărtare
Libertatea s'ar ivi,
Când prin intrige barbare
Rușii piedică n'ar fi.

Tu ș'ai tői sunteți de vină
Că creștinele lucrî,
Ce dau țerrilor lumină,
Le opriți prin siluirî.

Rissipescă 'ndată Cerulü
Și pe tine și p'ai tői;
Deul singur e misterul;
Rușii nu sunt fi și sői.

Născut pentru planuri rele,
Noródele să robesci,
Protectorü ce jupoï piele,
Cobe-rea la toți tu esci.

Tot Românul astăđi simte
Că tu esci subjugătorü,
Puteri nu sunt în cuvinte
Să te 'njure precăt vor.

El stă gata al lui sânge
Ca să scape, a'și jertfi;
Ca să nu mai aib'a plînge
Când sub jugul teü ar fi.

Rugăciunea 'mi împlinescă
Impēratulü cel din cerü
Ca'n Tartarü să te gătescă
Cu toți sbiril ce te cerü.

O D A

Auđi cu milostivire,
Impărate de 'mpărați,
Jertfă'ți dăm de mulțumire,
Noi lui mult indatorați.

Ani mulți lumea fericesce
Păstrând darul ce ne-ai dat,
Vrednicul ce'ți semuesce,
Tat'al lumii Impăratu ').

1852.

ANTI-ODA

Auđi cu milostivire,
Dómne, bunule 'mpăratu.,
Glasul de nemulțumire,
Pentru cel ce ne-a trădat.

Tu, Satan, te fericesce
De unu fiu adevăratu,
Ce în tóte 'ți semuesce,
Căci de mult l'ai adoptat ').

ROȘII ȘI ALBII

După ce 'mpreună mi s'aũ tãrbãcit,
Roșii și cu Albii s'aũ încumetrít ;
Însă nu se scie, Roșii aũ albit,
Saũ mai bine Albii aũ mai rumenit.
Roșii dicũ că Albii legea 'și-aũ cãlcat,
Albii dicũ că Roșii lingũ unde-aũ scuipat ;
Dar poporulũ dice : toți sunteți Ciocoí,
Unii vechi, și alții Cioclovine noii.
Lupii, tótã vara pe cât sunt sãtui,
Umblã fie-care rasna prin pãduri ;
Dar când vine gerulũ și înflãmîndescũ,
Fómea i apropie, lupii sã 'nfrãțescũ.
Hoitul, saũ Domnia, pe lupi i uni.
Vai ! de biata turmã ce s'ar rãtãci !

1866.

X.

1) Oda este de poetulũ Ioan Vãcãrescu, care se crede a fi și autorulũ Odei la gen. Diuhamel, ce a dat nascere poesiei *Blestemulũ Romãniei*. — (Veđi *Esilulũ meu la Snagov*, pag. 6—23).

2) Anti-Oda e subscrisã : *Opinia publicã*. Nu scim pòsitiv de cine este fãcutã.

JOS GUVERNULŪ CIOCOESCŪ!

Eată iarăși la putere
 Pus Ciocoiulū vîndătorū ;
 Ridū Muscalii cu plăcere,
 Bat toți Conții din picere,
 Că sosesce timpul lor.

Toate javrele riiose,
 Toți vînduții pun nizam ;
 Tóte iesmele soióse,
 Și năpîrcele scîrbóse,
 Ađi din noou esū la meidan.

N'are rēu cum să mai fie
 Ca guvernulū ciocoescū ;
 E invasiī, e robie,
 E peire, e urgie,
 Pentru némulū romānescū.

N'ai vėdut mai secătură,
 Mai lingăi, mai uccigași !
 Cea din urmă bucătură
 Chiar din gură el 'ți-o fură.
 Vaī de tine, Romānașū !

Țipă, plinge țerra toată,
 Se jălesce amărit ;
 Iar Ciocoiī ridū, se 'mbată ;
 Căci sunt siguri d'astă-dată
 Că'i punū jugulū după gîtū.

Ridū Ciocoiī, că le vine ;
 Trimitū mită și așteptū ;

Ađi vîndu țerra, le e bine ;
 Măine hordele streine
 Le vor bate cruci pe peptu.

Măine vine 'n fuga toată,
 După Greculu cel rîiosu,
 Turcul, lepră leșinată,
 Russul, hiarra cea spurcată,
 Némțul, lingău puturosă.

Dar tu óre, măi Române,
 Pină când tăcutu vei sta ?
 Aú vreí-tu să veđi cum măine
 Împărți-vor haina ta ?

Strivitú aspru sub picere
 De Ciocoiulú, Ciufú golanú,
 N'afli 'n tine a ta putere,
 Când veđi bine că'n durere
 Piere țerra lui Traian ?

Saú aștepti-tu vre unú bine
 Dela cei vînduți pe baní,
 Dela sluții după lume,
 Dela orbii fără nume,
 Și Sobolii cei golani ?

Cređi la bine să te 'nvite
 Aste namile rusesci,
 Aste potăi ađi nemțite,
 Și otrepe impuțite,
 A cazanelor turcesci ?

Nu mai sta ; scólă, Române ;
 Avem drept să ne-apărăm,
 Pină braçulú ne remâne ;

D'o fi scrisū să murim mâine,
Încăi astăđi să scăpăm.

Lasă plugulū, arătura,
Ș'al pămîntulūi tēū rodū ;
O să'l mănçe lihnitura
Cea streină ; ia'țī secura,
Și ne scóte din astū glodū ;

Căci ne 'nghite Ciocoimea ,
A sosit timpul d'apoī ;
Mâine tótă muscălimea,
Și păginiī, și nemțimea,
Cade piatră peste noi.

Măi, Române, cu 'nfocare
Pentru dreptū'ți strēmoșescū,
Aī, te scólă, strigă tare,
Și cu ură, cu turbare :
Jos guvernul Ciocoescū !

20 August 1861.

X.

C I O C O I I

Ce tristū spectacolū ni se presintă !
Pe unde trecem, noi ce vedem ?
La cei marī viața e abondintă ;
Poporul strigă : pâine n'avem.

Prin pieți, prin strade, prin mahalale,
Contrastul este de speriat :
Avutulū, veselū în a le salle ;
Săraculū strigă : ađi n'am măncat.

Boerulū trece cu nepăsare,
Ciocoiulū strigă să facă locū;
De popolū rīde tot ce e mare,
Și d'a lui fόμε își bate jocū.

O! voi, reptile înveninate,
Ce sugeți sânge de omū săracū,
Ce n'aveți milă d'al vostru frate,
Și numai córne n'aveți de Dracū.

Băgați de sémă l'a vóstre fapte,
Și cu poporulū nu vè jucați;
La timpu-acella d'acum anī șapte
Gîndiți adesea, și vè 'ndreptați.

1855, Sept. 24.

M. Iordanescu.

GLASULŪ ȚERRANILOR

către Dumneđeū și către Domnul lor Alexandru Ioan I.

Câte urgii, vai! de vécuri
Aū mai căđut peste noi!
Câte nevoi și primejdii
N'am pățit dela Ciocoi!

Sfirșiți, umbrelor satane,
A ne tunde ca pe oi;
A uccide România
Când era să 'nviem noi.

Dela descălicătóre
Domniī nostrii ne'ncetat
N'au făcut o ȓi sub sóre:
Far'a fi unul trădat.

Pină când tronulū lui Mircea
 Ş'al lui Stefan cel vestitū
 Ō să fie-a vōstră pradă,
 De Voi, Ciocol, pingăritū ?

Abia tronul Romăniei
 Să 'nălţă mai radios,
 Ş'acel verme-al gelosiei
 Vē róde iar pin' la osū.

Săriţi, morţi, du prin morminte,
 Şi vedeţi ce n'aţi vedut ;
 Cum Şopiriele, Şerpoi.
 Liberali toţi s'aū făcut.

Domnul Cuza ce-o să'ţi facă
 Cu-aşa capete de Smei,
 Cari jură ca de clacă
 Că ei nu ne lasă 'n piei ?

Dar ne ia pe ăi două galbeni
 Ca să strige *Domnū streinū* ;
 Libertate şi Dreptate,
 Sbiară ei, şi noi plătim.

Dar dintr'a vōstră dreptate
 Noē óre ce ne-aţi dat ?
 Dumneđeū ne-o feri poate
 De legea ce ne-aţi votat.

Ce bine-o s'aibă ţerranii
 Dela cei ca d'alde voi,
 Cari lucraţi ăi şi nópte
 Pentru voi, nu pentru noi ?

Dumnezeu și Domnul nostru
 Care unirea ne-a dat
 Ne va face-odată rostul ;
 Altfel de voi n'am scăpat.

Sfirșiți, Ciocoi și Satane,
 Ce unirea-ați blestemat,
 Ca să vă fie tot némul
 Domnă în fie care sată.

1861, Iunie.

Ună țerrană.

TÎNGUIREA POPORULUI

Frunză verde de măciași,
 Ce focu ne veni din Iași ?
 Focu nestinsu, vai ! și pîrjolă
 Ce te lasă de tot golă.

Ardel'ar foculă și spuza
 P'al de ne-a adus pe Cuza !
 Arză'l focul și'l pîrléscă,
 Să nu se mai procopséscă !

De când Cuza a venit,
 Vinu 'n țară s'a suit,
 Sulimanul s'a scumpit,
 Ciocoi nooi aă resărit,
 Tilharii s'aă îmмуlțit,
 Sărăcia s'a lățit ;
 Dar cine l'a colăcit,
 Pe Cuza cel procopsit ?

Negustorulă de gogoși
 Care l'a clocit in coși ;

Și din care a eșit
Soitariul mucalită
Lui Vogoride turcitu.

Vedé-î'ăși la Balamuc
P'amînduoi, într'unu butucă !

Ce e drept nu e păcat,
Unirea am căpătat ;
Dar e poreculu îngrășatū
Pentru Calmuculū spurcatū.

Frunđă verde mărăcine,
Ce este nu este bine :
Că tot Conțulū muscălescū
În pămîntulū românescū,
Tot el singur ađi domnesce,
Și lui Cuz' așa grăesce :

„Nu te teme tu, Cuzoi,
„Că te vom scăpa tot noi
„De libertonī, de strigoī,
„De Sfranțuzī și de Nemțoi.

„Sórele 'ți-a dat colaciī,
„Mance Luna vîrcolaciī !
„Frécă'ī pe toți la trei cóste,
„Esci sub arripele nóstre.“

Frunđă verde usturoi
Scapă-ne, Dómne, pe noi
De Muscalī și de Ciocoi,
De soitariī ca Cuzoi.

MANIFESTAREA

Opiniunii publice

LA PLECAREA NEMŢILORŪ DIN ŢARĂ

Aî cu toţi într'o unire
 Să cântăm în fericire ;
 Să petrecem bravii Nemţi
 Cu cunune de scaeţi ;
 Căci isprava ce-aũ făcut
 Este totul ce-aũ putut :
 Patruzeci de Nemţi voinici
 S'aũ bătut cu trei Arici ;
 Şi doi Şóreci Sobolani
 Pusse 'n gónă cincî Ulanî ;
 Iar un Iepure, spun drept,
 Sperie un regiment ;
 Numaî bróstele de frică
 (Căci şi mórte le mánăncă)
 I aplaudaũ, dicënd,
 Saũ cântând din când în când,
 Du prin lacuri, du prin baltă,
 Cu vocea lor lăbărtată :
 „Oacă ! Oacă ! Ocănaşi !
 „Cum venişi şi cum plecaşi ?
 „De traiũ bunũ te-ai îmbuibat
 „Ca vitele la suhatũ,
 „Cu carne, vinũ şi spaşirũ,
 „Şi prea puçin ecserssirũ ;
 „Ca să nu pierdî din slănină,
 „Cerî plapumă şi perină ;
 „Dar ciudat şi de mirare !
 „De a nu fi arşi de sóre,
 „Cum de n'aţi cerut umbrelle ?

„Nóptea pasnici și mantelle ?
 „S'arătați civilisare,
 „Daca alt n'ați fost în stare!“

Ura ! Ura ! alergați,
 Cu cenușă aruncați,
 Să facem paradă mare
 Cellor ce simțire n'are ;
 Cei cu tufa 'n capu și pungă ;
 Strimți la haine, buni la fugă,
 Din némul cellor faimoși,
 Țigani néoși și mucóși ;
 Și obrasnici fără fire,
 Dobitóce făr' simțire.

Ura ! Ura ! să strigăm !
 Cu cenușă s'aruncăm !
 Că se duc acum d'aici
 Cei ce mâncau la pisici.
 Să le urăm a se duce
 La Dracu, la turtă-dulce ;
 Numaí să scăpăm de ei,
 De hoți și de nătărăi ;
 Să mai trăim și noi bine,
 Fără multă golánime,
 Fără Nemți, fără netoți,
 Fără calici, fără hoți.

Ura ! Oarba ! Aí și voi,
 Căței, șóreci și cotoi ;
 Găini mórte aruncate,
 Ce nu veți mai fi mâncate
 De netoții ce veniră,
 Ca lăcuste jefuiră
 Terră órbă, făr' stăpini,
 Turmă de oi fără câini.

CÂTE-VA STROFE

din

Adio la Prințul Ș.....

Cu Bar începe infamu'ți nume;
 Barbaru de gintă, n'ai fost românū;
 Mergī de vestește acum la lume
 Că fuși prodotulū patriei talle,
 Pe care 'n lacrēmī lăsași și 'n jalle;
 Pliniși solia'ți, rusescū organū.

Nu crede însă c'orī-und' t'eī duce
 Blestemulū țēreī nu te-o urma;
 Căci lumea scie că tu pe cruce
 Lăsași, tirane, frumōsa țērră;
 Plēcă d'aicea, barbară hiarră,
 Pe care vecinic vom blestema.

Fără muștrare de conștiință,
 Ațiția oameņi nenorociși,
 Pentru cuvīntul că'i bănuși
 D'alte principii, d'altă credință;
 Ș'orī ce talente te meprisa,
 Māna'ți d'aramă le sfārāma.

Jefuiși țērra fără de milă, ¹⁾
 Prin multe dajdiī ce inventași;
 Legi arbitrare puseși în silă,
 Necunoscute țēreī, streine,
 Ca să te-assiguri numai pe tine
 Și pe Ciocoī ce protegēși.

1) Veđi o aruncătură de ochi asupra administrației Valahiei
 dela 1849—1853. — (Praga, 1854) de un Român.

Câte trei ore cu ușa 'nchisă
 Stai la oglindă și te spoiaî,
 Îți vâpșei părul, te spilcuiaî,
 Ca s'arăți june, cu fața 'ntinsă ;
 Să plăci la Iesme ca d'alde tine,
 Nisce bachante, fără rușine.

Mergi, ipocrite ; sufletu de ghiată !
 Să nu mori, crude, ling'a ta sócă !
 Să nu mori, Iudo, lingă copii !
 Să nu'ți veți țara tu nici odată !
 Ființa crudă și blestemată,
 Pribegă pe drumuri în veci să fii !

Știru să răsară și pălămidă,
 Scaetă și bozii în callea ta !
 D'aste flori meriți o piramidă
 Spre pomenirea'ti să se ridice,
 Pe virfulu cărui să se aplice
Crucile care peptu 'ți orna.

Astfel de imnuri ți se cuvine,
 Ast-fel de Ode îți vom cânta,
 Om fără suflet, fără rușine ;
 Mergi, o tirane ; dute în smircuri,
 Tot între bice și între sfircuri.
 Piardă-se 'n Iaduri sămînța ta.

EPITAFULŪ
ACELLUIAȘŪ PRINȚŪ

Aici ȡace B... S... W....,
Care vîndu țara și prădă norodul ;
Iară acum Dracii pe mormîntu'î jăcă,
Și spre pomenire'î i cîntă o Ciocă 1).

1856.

STREINIÎ JEFUESC ȚARA NÓSTRĂ

Țara noastră care geme subț atătea mari nevoi,
Țara noastră ce se suge de atăți cumpliți Ciocoi,
Țara noastră se 'ngenuchie de căți-va călugeri greci ;
Și privim, ca fii nemernici, fără inimă și reci,
Cum acești mirșavi călugeri rid de noi, ne jefuescū,
Își batū jocū de Statulū nostru și legea nesocotescū.
Plătimū trei ȡeci milióne pe totū anulū ca tributū
Astorū javre pângărite ; le dăm lor acest avutū,
Acestū bunū alū Țerei nóstre ; și noi plingem în dureri,
Fără creditū, fără drumuri, fără arme și puteri !
Noi, săraci în bogăție, și în țară-ne robiți,
Privimū rodulū muncei nóstre că'lū iaū ȡece veneticī,
Fără să 'ntrebămū de unde, cine sunt și ce-aū cu noi ?
Ce-aū pusū ei în astă țară ? D'unde iesū acești strigoī
Ce ne sparie, ne-adórme, și sug sânge românescū ?
Cu ce dreptū, cu care lege, ne sugrum, ne sărăcescū ?
O durere ! O rușine ! neamū nedemnū a fi 'ntre vii !...
Belă ești, o Românie ; dar n'ai razimū, nu ai fii ...
Pentru ce să aibi o țară, daca n'o poți apăra
De cincī javre leșinate, care vinū a o prăda ?
Ce mai numerī milióne de Români p'acestū pămîntū ?
Ce 'mmulțimū mereū pe zero ? Ce strigăm că n'aū cuvînt

1) Aceste douē poesii sunt de reșosatulū Căpitan Ciocărdia.

Cei ce dicu că n'avemū sânge, că suntem ca indienii
Subjugați în milióne, de cincî decî Europeni?

Ce spunemū c'o să ne batemū, Tēra ca să apărămū
De vrăjmașii din afară? Ce mai tot ne îngânfămū
Cu Traian, Stefan și Mircea, când noi nu putem goni
Dece cădături din țară, ce ne 'njurū, ne poroclēscū,
Ridū de noi în casa nōstră, și încă ne pângărescū?
Mergeți d'ascultați *Mezatul*, mergeți de'i vedeți cum vind
Munca, țerișóra nōstră! Mergeți de'i vedeți ședēnd
Pe-a lorū jețuri de dictatorū; și Guvernulū prosternat
Slujind lorū, plătitū de țēră! — O! priviți acest *Mezat* :
Căci în elū se zugrăvește umilința ce am strinsū;
Căci în elū e zugrăvită starea nōstră cea de plinsū!

Junii Români de orî ce clasă, eată și să ne 'nfrățimū!
Peară d'astădi orî ce ură! Veniți ađi când ne simțimū
Inimile caldi ce bate, veniți ca să alungămū
Pe acești mărșavi călugări, și averea să scăpămū!
E ș'a vōstră ca ș'anōstră, și n'aveți nici să luptați...
Avem numai să le spunemū: d'astădi bani nu mai luați!

1861.

EPISTOLA

Banului B.....nu

CĂTRE

Iancu M....nu

Ce sint astea, frate M....ne?
Ce sint astea, gugumane?
Fi-s'ar fi stîrpit mai bine
Ninecută-ta cu tine!
Îmi făcuși câte 'mî făcuși,
Mă jucași ca pe păpuși;
Mă scoseși ca pe Irodū

Mă 'nvirtiși ca p'un nerodū ;
 Mă făcuși din mare Banū
 De nu mai plătescū unū banū.
 Ce preçū mai aū ađi in lume
 Falnicele nōstre nume ?
 Eșind cu nasul tăiatū,
 Și lingând unde-am scuiapat,
 Ca orī care papugiī.
 Eată hoțiī be Elciī
 Cum joc feste peste feste
 Cum ne cată după creste,
 Cum ne bate la tipicū,
 Și ne face de nimic.
 Mă luaiū eū după tine ;
 Ș'o pățiū, n'așū mai fi fostū !
 Unul Iudă ș'altul prostū.
 Nu'ți fu destul o ocară
 Când șfecla 'ți-o aruncară,
 Și te deteră prin stampă,
 De nu te mai spelī cu apă
 Chiar din Dunărea cea mare ?
 Ađi cu cōda 'ntre piciōre,
 Staī ca curca cea ploată,
 Ca pisica leșinată ;
 Pe lingă tine și eū
 Staū bătut de Dumnadeū.
 Caimacamī mai sīntem noi,
 Saū otrepe din gunoi ? ¹⁾

1859, Ian. 25.

1) Se atribue D-lui N. Oroșanu, ex-redactor al lui *Nichipercea*.

CIRCULARA.

N O Î

Nifon, cu mila lui Stirbei ș'a galbeniloră mei,
arhiepiscopă și mitropolită al Ungrovlahiei.

Cu duhovnicescă frăție mă 'nchină,
Eă Mitropolitulă, capr-Vă creștină.
Voă, credincioșii căini ai turmei melle,
Arhierei, căllugări, făcători de relle,
Arhimandriți, egumeni, cinstiți protopopi,
Sachelari și Castriși, referendari, popi,
Și voă, laicii, cei drept credincioși.
Și chiar voă cellor ce's mai păcătoși,
Și în sfirșit voă, tótă tagma 'ntrégă,
Care nu știți carte, cum nu știu nici eă,
Dar care în lume hondroniți mereă
Că sînteți urmașii puterii divine,
Capii sfintei năstre biserici creștine ;
Dar nu și alleși cei dumnezeesci,
Povățuitorii obștei creștinesci ;
Voă, lupi, șopirle, gușteri și balauri,
Ipocriți căllugări, tăurei și tauri,
Vi se dă de știre printr'acestă pitacă
Tuturor acellor ce ca mine facă ;
Ca d'acu 'nainte séma să luați
La mueri cochete, cari aă bărbați,
Să nu vă mai duceți ; căci dați de belea.
C'am pățit-o bună, vai de barba mea !
Trei deci oca aură, galbeni ferecați,
Plătii sfinta'mi barbă ce 'mă-o respectați ;
Căci nu era vorbă ceva de cărmit,
Când 'ți arată briciul luciă ș'ascuțit.
Plesném de turbare, muream de necază ;

Dar cum ești în lume Mitropolită rasă ?
 De aceea țăță vĂ blagoslovescĂ ;
 Și ca capĂ al vostru vĂ povĂțuescĂ :
 CĂnd vedeți natura cĂ nu vĂ dĂ pace,
 Plecați pe la schituri, pe unde vĂ place,
 Pe la surori, maice, sĂ vĂ potolĂscĂ
 ArđĂtĂrea poftĂ cea dobitocĂscĂ,
 Ca sĂ scĂpați barba ; cĂci vestea s'a dus
 CĂnd s'o afla în lume d'unĂ cĂllughĂrĂ tunsĂ.
 Fiți dar cu 'ngrijire, barba s'o pĂziți ;
 SĂ nu fiți ca mine, vai ! batjocoriți 1)

1854.

ȘOARECII ȘI CĂMARA

Șoareci mulți din toată țara,
 Adunați în numărĂ mare,
 UmpluseserĂ CĂmara,
 Scotocind dupĂ mĂncare.
 Rița, rița, ronțĂiaĂ,
 Și din colțĂ în colțĂ sĂreaĂ.

Unii roșii, jĂgĂriți,
 Și de fĂme leșinați ;
 Alții negrii, nĂpĂrliți
 Puțintel mai sĂturați ;
 Dar cu toții cĂutĂnd
 BucĂțelele pe rĂnd.

Ca sĂ rĂdĂ s'adunarĂ
 La firimituri de pĂine
 Ce sciaĂ cĂs în cĂmarĂ,

1) De D-nu N. Oroșanu, fost-redactorĂ al mai multorĂ diare-umoristice.

Rămase de ađi pe mâine ;
 Și așa să prăpădescă
 Cămaruța boerescă.

Hotărîți ca să nu lase
 Nemâncat ori-ce găsea,
 Și chiar temeliea casei,
 Dacă nu le ajungea,
 Mezelicurile-ascunse,
 Ce'n dulapuri erau puse.

Ce grozav când flămînzese
 Șórecile jigăritu !
 Mai vîrtos când i lipsesce
 Stăpînul ce l'a hrănitu ;
 Atunci róde ne'ncetat,
 Căci așa e invêțat.

Dar d'odată, fără veste,
 Mulți Cotoi intră 'n cămară,
 Și la rîndu se pînduesce
 Ca să'i pótă da afară ;
 Ei erău cu toți șase,
 Toți alleși d'aceeași rassă.

Unul galbenu mohoritú,
 Latú în frunte și 'ndessatú,
 Dintre toți cel mai urit,
 De spinare cocoșatú,
 Se sui pe o fereastră,
 Și 'ncepu să pufuiască ;

D'acolo se pusse a tórce ;
 Și torcea, mereu torcea ;
 Și apoi el se stircea,

Și ghiarrele pregătea
Să'i inghiță, să'i sfișie,
Ca unū tigrū în mânia.

Ce'l-alți patru miorlăia,
Unul negru, mustăciosū ;
Altul bălțatū șovăia ;
Unul micū, prea uriciosū,
Slăbănogū, pipernicitū,
Părea a fi îndrăcitū.

Sărea 'n sus de bucurie
Ling' altulū cu përulū chielū,
Așteptând rindul să'i vie
Să prinďă vr'unū șoricellū,
Ce'i trecusse peste nasū,
Când ședea el la taifasū.

Dar al cincelea fudulū,
Cotoiū vechiū de case multe,
Semăna a fi sătulū
De vînatulū du prin curte,
Ce'l mănăncă ca unū hoțū
Făr' a fi părtașū cu toți.

Însfirșitū Cotoiu-ăl mare,
Ce torsesse pin' aci,
Făcu punere la calle
Pe șóreci a'i isgoni :
Și pe-loc la gónă 'i luară
Pină ce i sfișiară.

Șoriceii fugū în lume,
Flămîndi precum aū venit ;
Și montanu 'și făcu nume

Că pe șoreci a topit,
 Neputând să vie iară
 Șoreci roșii în Cămară.

Iar această 'nștiințare,
 Făcută d'un șoricel
 Către șoricele-ăl mare
 Ce venisse din Muscel,
 Îl rugă s'o priimască
 Ca p'o stimă șoricescă ¹⁾.

1860.

CĂTRE ROMÂNII

Cu cugete creștine, cu scopuri el cinstite,
 Cu inimă curată și sufletu nespurcatu,
 Popórelorú Române, aduceți-vé-amine
 Că nici o dată Russul la voi nu a călcatu.

Pândește mult, barbarulú, din secle depărtate,
 Ca să ne-apuče 'n ghiară'i, ca tigrulú prada sa;
 Iar ađi în România cu viclenii spurcate
 Veni să ne înșale, și 'n veci a ne-apăra.

Venit-a de la Țarulú, unealtă 'nveninată,
 Unú general Duhamel, trimisú d'al seú Satan;
 Apoi la elú îndată nobleța adunată
 Avu îngreșoșarea s'asculte acestú planú.

„Am auditú, ilustrii fruntași ai României,
 „Că drepturile vóstre ce din strămoși aveți,
 „Norodul prostú se cercă, unitú cu tinerimea,
 „Să le desființeze; ca ei să remâneți.....

1) Se atribue lui Eliade.

„Dar  ta  mp ratul , ce pururea veghează
 „La interesul vostru,  'al  reii viitor ,
 „E gata, de veţi cere, intr'un minut să'i piardă,
 „E gata, ins  cereţi;  i el  v  dă-ajutor .

„Armia n str -e gata să inundeze  terra;
 „At t numai s'o cereţi, pe-loc  vi se va da.“
 Audi tu, Rom nie? Să inundeze  arra!
 Audi? Aici armia rus c  va călca!

O! ce idee s c ! Ce pr st  viclenie,
 Spre a intra aicea  i a ne st p ni!
 G ndeşte ca să bage cu ori-ce preţ  armia;
  'apoi Europa 'ntrégă să nu'l  pot  goni.

Nu credeţi că daţi planuri in munţii Circasiei;
 Nu credeţi că staţi faţa cu prostul Persian ;
 Aicea, Duhamele, vorbeşti tu Rom niei;
 Rom nul nu se 'nşal  ca Persul  guguman .

Polonia d'esemplu Rom nului serveşte;
 Boierii ei, pe cari o-dată 'i m gul ţi,
 De ce acum de dinşii Siberia viermueshte?
 De ce sunt ađi ca c inii tăiaţi  i sp nduraţi?

De ce ađi din Lehia boieri  i Prinţi se scóte,
 In c rduri ca  i vite,  i spre Urali se m n ?
 Pe simplă bănuială că cer  ei libertate.
 O D mne, ce cruđime! Ce n m  barbar, p g n !

Aşa g ndiţi a face  i nobililor  noştrii;
 Aşa boierii noştrii voiţi a'i inşela;
 Dar nu, p g ne barbar, ei nu vor fi ai voştrii;
 Cu ori-ce preţ  ei planul  al te  vor anula.

Căci dacă vr'o reformă Românul ađi va cere,
 Boierii o vor face, pe slabi vor protegea ;
 Mai veseli împărți-vor ca frați și chiar avere,
 De câtă Russul barbarul a lor țerră să ia.

Te du, te du d'aicea, păgâne, în Russia ;
 Și spune că Românul nu e ca voi barbar ;
 Că elū nu se va vinde ca Persulū din Persia,
 Ca Turcul, ca Polonul, ca Grecul din Fanar.

X.

1848, Maiū 18.

 OPINIA ȚERRANILORŪ

DESPRE

DOMNITORI ȘI SREINI

Sub Alecu Vodă Ghica,
 Ne creștea pērulū și chica.

Bibesculū cu nasulū mare
 A 'nchis scōlele rurale

Mihaī Sturzea, lungă ghiarră,
 A băgat Jidaniī 'n țarră.

Sub Vodă Barbu Știrbei,
 Punēi plugulū unde vrei.

Ghica din țara moldavă
 A fost unū Domnū de ispravă.

Sub Domnul nostru Cuzoi,
 Avēm moșii, avēm boi.

Acum, cu Carol antéiü,
N'avem nici unü căpătéiür.

Nemţii ce aü venit p'aici
Ne mâncaü alle pisici ;
Naşul-Bratü ne ghiontuia,
Pässëriile ne fura.

NU'I DREPTATE!

I.

— Măi, rezaşü, măi, frăţióre,
Ce te plingî, şi ce te doare ?
— Plingü, bădiţă, şi gândescü
Cum dreptatea să'mi gălescü.
Am cătat'o 'n lumea mare,
Sub al ţërrei nóstre söre ;
În zadar îns' am cerçat ;
Căci orî unde-am întrebat,
Toţi 'mi-aü dis : sirmane frate,
Nu'î dreptate ! Nu'î dreptate !

II.

Am avut o moşiórá,
Ce-o privém ca o comórá ;
Din ea pâinea 'mi-o scoteam,
Cu ea prunciü mi-'i hrăném ;
Însă din nenorocire
'Mi-a luat'o prin hrăpire ;
Un anü écă c'a trecut,
De când totul am perdut ;
De aceea dicü : măi frate,
Nu'î dreptate ! Nu'î dreptate !

III.

Unu Ciocoiu cu boerie,
 Și cu treceri la Domnie,
 A venit, vai! între noi
 Să ne-apesse cu nevoi;
 Veți moșia redeşască?
 Astăzi este boerescă!
 Eu am scosū bune hirtii,
 El a scosū plastografii;
 În zadar strigam: măi frate,
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

IV.

El m'a tras la judecată,
 'Mi-a luat averea toată!
 Nu mi-a dat dreptate mie
 Cea 'nteiū Judecatorie;
 Căci la Judecatorii
 Să facū numai tilhării;
 Și rușfeturī nū e 'n stare
 Ca să dea acel ce n'are.
 Când jurnalul s'a 'ncheiat
 Peptul meū s'a sfișiat;
 Și plingēm, strigēnd: măi frate,
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

V.

Dup' aceea la Divanuri,
 Unde hoții își facū planuri,
 Judecata am urmat;
 Dar ș'acolo n'am scăpat;
 Căci ori care mă 'nșella,
 Și rușfeturī imi lua.
 La Divan să scii, măi frate:
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

VI.

Am ajuns și la Domnie,
 Am dat lei mai mult d'o mie ;
 Dar Ciocoiulū trei a dat,
 Și dreptatea 'mă furat.
 S'a dus biata moșiōră,
 Ce-o privēm ca o comōră !
 Astădī facū la boerescū,
 Și ca robulū eū muncescū ;
 De aceea dicū : „măi frate ;
 Nu'ī dreptate ! Nu'ī dreptate !“ 1)

1853.

GINERILE ȘI SOCRULŪ

GINERILE

Eată, socrule, unū decretū
 Cu stafetă dela Iași,
 Ce-o aduce prea secret
 Vătafulū de Călărași ;

Prin ea mi se ordona
 Camera a dissolve ;
 Socrule, cređi că e greū
 Să ți'l jocū cum voescū eū ?

Socrule, dă'mī o povață,
 Că poziția 'mī-e grea ;
 Așa să trăescī, mă 'nvață
 Cum să tragū folosū din ea ?

1) Se crede a fi plīngerēa moșnenilor dela Cucu din Rīmnicul-Sārat, desposedați de părțile lor de moși, în timpul domniei lui Stirbei, d'o rudă a sa d'aprobe.

D'oiu lua măsuri bune
 Să s'allégă oameni noui,
 Câştigă, ce e drept, unu nume ;
 Dar cu ce ne-allegem noi ?

Ş'atunci, socrule, e greu
 Să mi'l jocu cum voescu eu.

Eată vremea d'a sumete,
 D'a trinti p'ori ce boerü ;
 C'apoî mă dau ei pe bete,
 Peste capu din ministerü ;

Golanii din stînga iară
 Sciü că 'i-am tot înşelat ;
 Dupë dînşii peste ţară
 Cîrjalesce m'am urcat.

Vedî, măi socrule, că'i greu
 Să mi'l jocu cum oiü vrea eu ?

S'allegü d'afară mai bine,
 Leşinaţi tot din toptan,
 Ce cască gura la mine
 Să le-aruncü câte-unü ciolanü.

Arendaşii s'ajutară
 Cu 'mpliniri de la ţerrani ;
 Aceşti oameni nu uitară
 Că n'am vrut să le iaü bani.

Socrule, gîndesci c'aşa
 Camera să fie-a mea ?

Socrule, d'oiu avea parte
 Să le-aducă precum voescă,
 Atunci să te dai d'o parte,
 Și să vezi cum le 'nvirtescă.

Și d'oiu fi în Adunare
 Deputatū, știi, p'entre ei,
 Când vor veni la votare,
 Potū face ca cu ai mei.

Socrule, nu e așa
 Că Domnia e a mea ?

SOCRULŪ

S'alegi oamenii isteții,
 Teva rude cunoșcuti,
 Teva avuții sireții,
 Ipochemeniștiuți.

Cată, psihi mu, s'apuți
 Pe Vlahii se biruimo,
 Che stare avem cu totii
 Rizaliki che se fimo.

Si asa n'avem vr'o greo,
 Ianachi, copil a meo.

Daca nu aveți Tiocoi,
 Ivangi che Polițai,
 Arendasii che slugoi,
 Atunți, Zeo ! parte n'ai.

Si daca prohorisesti
 S'alégă 'n tótă Vlahia,
 Afefta te-afanisesti,
 Se duțe si Vorniția.

S'atunția ne vine greo,
Ianachi, copil a meo.

Tu s'alegi pe Costesco,
Si pe Pano Olanesco,
Si pe mico Buzoiano,
Pe țelebi Pantazaki,
Pe catergari Ganesco,
Pe diavolo Suțaki,
Si pe arhon Anghesco.

Che astfel nu este greo,
Ianachi, copil a meo.

Pe Tachi Bolintineano,
Pe caraghiosi Marino,
Si pe tintero Cretzeano,
Pe Filitis țela fino,
Pe Grigore-Alecsandrescos,
Perifimos piitis,
P'avocatos Boerescos,
Si pe Tachi Hristofis.

Si astfel, copil a meo,
Crede-mă, nu este greo.

Pe cartofi Iorgulețo,
Pe babaca Aristidis,
Pe ala, de! țo istețo,
O chiopoolos Ioanidis;

Si pe Nico Lahovaris,
Pe streino Martianis,
Pe Arcudi țo Panakis,
Pe Stefanomenos Zanis.

Ghidi, ghidi, prifacuto!
Chiți țirați tu ai facuto!

Pe Carabeti Melichi,
Pe Paharnicos Boliaki;
Daș si eș un tefarichi,
Pe al meo Vasilescos;

Pe Calemzis Tatarano,
Si pe Stanciulo Predescos,
Pe didascalos Vioreano,
Pe caimeni. 1)

Atunția credo si eo
Ke domnesti, Ianache-a meo.

Fațe trébă bunițica
Si Arapilo al teo,
Paleologhi a mica,
La asta nu este reo.

Pe Serghiadis inginero
Să nu uite se alegi,
Pe Gavriilo pișichero
Se fați tot ca să nu'l perși.

Si asa creșo si eo
Să domnesci, Ianaki a meo.

Polihronion zarafi,
Steriadis hasnatari,
Limbriht dela telegrafi,
Ke ton Gugio palicari.

1) In manuscriptulă ce posedăm e ștersă acestu nume.

O Miticas Crețulescos,
 Tufeccis ke Țorbagis ;
 Se nu uiți niți pe Balțescos.,
 Niți pe kelo Alexandris.

Veđi, cu asti credo si eo
 Să domnesci, copil a meo.

S'apoî țe fațe golani
 La ananghi-politichi,
 Daca tréba gaitani
 Evrete is to tapi ?

Io 'ți-o đico, fos-mu Ianaki,
 Ke golani puțin banda
 Stiu se facă buclucaki,
 Tixi Iane, tixi panda.

Să m'ascuți, copil a meo,
 Ke eū sunt cá tata'l teo.

Telespandon, Ienculeța,
 Fațem, stiī, ca la Fanari ;
 Stiu un mico prafulețo,
 Singe bun de porumbița.

Si atunți nu este greo
 Să domnesti, copil a meo..

Ma de bomba cu capaki
 Se o fațem misticos ;
 Si s'o punem la iataki
 Kindo este somnoros.

Pak! Bum! s'a catortosito;
 S'atunți pe golani zaverdzi
 Carī ne-a catatrecsito
 Să'i punem la pușcari.

S'atunți Zita! ke Utra!
 Să trăesti, Măria Ta!

GINERILE

Socrule, toate sunt bune,
 Planul 'ți este minunat;
 Candidații după nume
 Pe listă 'i-am aședat.

Prăfulețulū nu'mi displace,
 Cāt se pōte e de bunū;
 Că e mută, tace și face;
 Iar nu sbiară ca unū tunū.

Dar de bombă 'mi este témă;
 Știi c'am fost dusū in Divanū;
 Ș'a cătat să'mi dau greū seamă,
 Pentru cea d'acum unū anū.

Socrule, pōte-ai uitat
 C'asta m'a cam deochiat ¹⁾.

1860.

GLASUL UNUI ESILAT ROMÂN ÎN RUSSIA

Din frageta'mi pruncie, din trista mea junețe,
 Pe când iubitū de sōrtă gustam eū dulci plăceri,
 D'atunci, și pînă'n timpul present de dulci speranțe,
 Am fost gonitū adesea d'ai țerrei ieniceri.

1) Se atribue lui Eliad.

Căduiū pînă în fine martirū al perfidiei ;
 Și prad'a răsbunării, din țerră alungatū ;
 Și 'mpinsū peste hotare spre munții cei de ghiață,
 Pribégū la Nord trăit-am trei ani neconsolatū.

Dar liniștitū în cugetū că 'nalta Provedință.
 Va face să triumfe Vulturulū din Carpat,
 Pindém dīua ferice a liberării țerreī,
 Ce-adesse orī Romānul cu glorie a cāntat.

Și cum Natura tōtă salută fericită
 A sōrelui mărēță ivire p'orizon,
 Așa 'mī părea și mie că dīua liberării
 Curēnd voiū saluta-o, să scap din ast prison.

Și étă că în fine Înalta Provedință,
 Clementa cea eternă, supremulū Creatorū,
 Smeresce pe tiranul ; iară Romānul mīndru
 Iar gustă libertatea, acum și în viitorū.

Acum dar când Romānul învinge Tirania,
 Și cāntă libertatea ce el a căpătat,
 Acum când toți martirii se 'ntorcū iarăși în țară,
 Și eū din închisore mă credū că's liberat.

Acum, dīcū, când și Zimbrul și Acvila română,
 Pe duoī martiri unesce, Munteni și Moldoveni ;
 Când buciumul rēsună, și echo prin colnice
 Rēspunde de departe „*unire, consāngeni.*“

În timpul când speranța renaște 'n tot Romānul,
 Când sânta Provedință protege astū poporū,
 Și bine-cuvintēză o țerră ce aspiră
 Să facă să triumfe stindardul tricolorū ;

Când cruda sufferință ne cere răsburare,
 Români să grăbescă a se încorpora ;
 Formeze legiune de junii flăcăi ca brații ;
 Și 'n numele Dreptății la glorie a sbura,

La gloria străbună ! Eroul să probeze
 Latina'i origină din sânge de Roman ;
 Și 'n lupta libertății, oșténul să probeze
 Bravura lui antică, din timpul lui Traian.

Să lupte el ca'n timpul lui Stefan ș'al lui Mircea ;
 S'allunge pe tiranul, să sfarme al său lanțu ;
 S'arate ș'astă dată ce-a fost odinióră,
 Ce este adî Românul, ce póte al său braçu.

Colo, la frontieră, Românul să s'avînte ;
 Acolo să împlinte stindardul strămoșescü,
 Ca 'n dioa acea mare când la Călugăreni
 Mihai a scăpat țerra de jugulü păginescü.

Curînd, o Românie, iubită, scumpă țerră,
 Barbara de Russie și eü sper a lăsa ;
 Pe câmpul libertății, cu frații mei de cruce
Trădescă libertatea ! cu toții vom striga. ¹⁾

1855.

1) Se atribue lui Constandin G. Florescu, unul din Români
 esilați de Ruși în Russia, la retragerea lor din țerră la 1853
 și care s'a întorsü în țerră la 1857 cu picioarele degerate.

SATIRA

REVOLUȚIUNII ROMÂNE DE LA 1848

I.

Frunză verde de secară,
 A eșit zavera 'n țară;
 Mulți băeți și băețoi,
 Și golani, și marțafoi,
 Derbedei, feciori de lelle,
 La căciulă cu panglicelle,
 Și cu stéguri tricolore,
 Scolă lumea în picioare,
 Ca să mERGă la Palatū
 Unde stégū s'a ridicatū;
 Bibescu Vodă silit
 Constituția-a iscălit,
 Numind unū noouă ministerū,
 Eliad, Tell și Magherū;
 Iar golaniī patrioți
 Cāt le ia gura strig toți:
 „Să trăescă libertatea!
 „Frăția și cu Dreptatea!“

Și poporul, gură-cască,
 Ūra! strigă. Să trăescă!

II.

Frunză verde de scaet,
 Colo 'n câmpū la Filaret,
 Numitū câmpulū libertății,
 Unde se adunū băeții,
 Și descultī, și cu golani,
 Cu tabaci și mitocani,
 Ionică Firfiricū,

Însoțitū de unū pelticū,
 Ce isonul i ținea,
 După tribună vorbia :

„Toți Români sunt ađi frați
 „Cu țigani-emancipați,
 „Și cu Evreii leșesci
 „Din țerile românesci.
 „Numai e boerū, tiranū ;
 „E poporulū suveranū.
 „Numai este boerie,
 „Numai e iobăgie.
 „Vē sfătuescū, iubiți frați,
 „Linișteea nu turburați ;
 „Să nu dați pricină voi
 „Să între Muscali la noi,
 „În țara cea Românescă.“

„Ura ! Ura ! să trăescă
 „Ionică Firfircul !
 „Să vorbesc' acum pelticul !“ 1)

III.

Pelticulū se arăta,
 Măinile încrușișă,
 Și din fuișor așa
 Poporulū el vorbia :
 „Vē mulțumescū, iubiți frați,
 „De încrederea ce'mi dați.
 „Turcii 'n țară aū sosit,
 „Cu Muscalii s'aū unit ;
 „Trebue să ne-apărăm ;
 „Deci, cu toți să ne armăm

1) D. G. I. Vernescu, doctorū în dreptū și fostū avocatū.

„Cu cósse, lănci și secure,
 „Cu ciomege din pădure. . . .
 „
 „Nu rîdeți, scumpi patrioți:
 „Nu suntem noi strenepoți
 „Al Romanului vestit
 „Ce lumea a biruit,
 „Nu cu tunuri și pistole,
 „Ci cu săbiile góle?
 „N'aveți brațul de Romanu?
 „Și 'n el sânge de Traianu?
 „Saú cu toți să perim,
 „Saú cu toți liberi să fim!“

„Ura! Ura! să trăescă
 „Țara noastră Románescă!
 „Să trăesci și tu, pelticú,
 „Inimosú, de și esci micú.“

IV.

Frunďă verde lemnú uscatú,
 Lumé multă la Palatú;
 Căci Magherú, Tell și Gólescu
 Sunt arestați d'Odobescu;
 Iar balciza I. tésca,
 Eroina románescă,
 Vrea să taie, să sfișie,
 Mița mórtă, iar nu vie;
 Lasă furca, cusătura,
 Și vine să cașce gura:
 C'unú pistolú ș'o săbióră,
 Vrea să scape biata țéră,
 Și pe guvernú după tronú,
 Arestatú de Solomon.

V.

Frunză verde buruiiană,
 Dar tu, sacră legioană,
 Ce tot cați pe la cazarmă,
 Și faci mereu propagandă?
 Ce mi te tot rățoesci?
 Saă dóră mi te mindresci
 Că porți pene de cocoșu,
 Și barbă lungă de moșu,
 S'uniformă de gardistū,
 Și custure de dantistū?
 Când Muscalii s'arătară,
 Toți ei codrii infundară.

VI.

Frunză verde de stejarū,
 Iar Domnul Tell ghinerarū
 S'a culcatū nóptea maiorū,
 Și s'a sculat Domnitorū.
 Pe când maiorū era Tell,
 Purta la urechi cercel,
 Ca să fie de bonton;
 Să făcu ș'el liberton,
 Ca să se urce pe tronū;
 Însă colo, la Palatū,
 A fost și el arestatū
 Cu Magherul și Ion ¹⁾
 De Polcovnicū Solomon;
 Și când auđi că vine
 Înfuriat Nașu-Brat,
 La hotarū toți au plecat,
 Fără căciule și cisme.

1) Eliade.

VII.

Frunđă verde de arțarŭ,
 Dar Magherul ghinerarŭ
 Ce se face? Unde este?
 Gazetele aduc veste
 Că se află peste Olt
 Cu Pandurii lui cu tot,
 Ca să se împrotivescă
 La oștirea muscălescă.
 Unde'i vitéza armată
 Ca să bați Russia toată?
 Unde braviî Oltenași
 Ca să smeresci pe Cardași?
 Ia dă drumul la Pandurii
 Ca să intre în păduri;
 Și tu, vitézŭ ghinerarŭ,
 O șterge peste hotarŭ.
 Ai umblatŭ hoinarŭ p'afară,
 Alții țara guvernară;
 Dar nu 'ți-a fost meseria
 Să cirmuesci România;
 Ci să ingrași pureeluși,
 În loc să omori la Ruși.

VIII.

Frunđă verde meri crețesci,
 Toți boerii Crețulesci,
 Și frații boeri Goleesci,
 Și duoî boeri Filipesci,
 Boeri mari, nepoți de Domni,
 Se făcură libertonî;
 Cu țiganii se 'nfrățiră,
 Și la țerranî împărțiră
 Moși mari dela stremoși,
 Spuindu-le moși pe groși.

Ei care avéu caftan,
 Și presidaū la Divanū,
 Ei ce avéu léfă grassă,
 Măncău cu Vodă la masă,
 Ce cată 'ntre libertonī?
 Neputënd s'ajungă Domnī
 Prin Boerii din Divan,
 Aū ajuns Caimacamī
 Prin mojići și prin golani.
 Eacă minte de Boeri!
 Fantasie de muieri!

IX.

Frunđă verde ș'o lalea.
 Dar Eliad ce'mi făcea?
 Să 'nfășura în manta,
 În mantaoa cea Domnăscă,
 Țara să ocărmuiască;
 Și așa el cuvînta
 Suveranului poporū,
 Adunatū sub fuișorū:

„Nu trebuie să v'armați,
 „Ci p'a casă să plecați.
 „Am proclamat libertatea
 „Cu frăția și dreptatea,
 „Nu cu sabie și tun.
 „Asta'i faptă de nebun!
 „Pace voë!
 „Pace noë!
 „Pace vestescū tuturor!
 „Și suveranulū poporū
 „M'a 'nțeleș, m'a ascultat.
 „Sămênța s'a aruncat;
 „Și peste puçin pe tronū

„Se va urca el ca Domnă.
 „N'ardeți arhontologia :
 „Băgăm în focu România.
 „Turcii sosescū ca cardași,
 „Muscalii ne sînt vrăjmași.“

Să trăesci Măria Ta!
 Sătenii toți i striga.
 Trăescă sfinta Dreptate!
 Țigani și ei Țicea ;
 Și 'ngeruchia,
 Și săruta
 Statua de libertate.

X.

Frunză verde de scaet,
 Numai este ziafet!
 Pun'-te masă,
 Scól'-te masă.
 Osanale
 Și urale,
 Și muzică și cuvintări,
 Și pe uliți alergări
 Cu stéguri și bairacū,
 Ca să le fie pe placū.
 Ieri la oala cea cu știrū,
 Și ađi Prințipul Zamfir.

Turcii sînt la Cotroceni,
 Și Muscalii la Focșeni;
 Iar libertonii boeri
 Bag în focu pe Pompieri ;
 Cei mici toți la închisóre,
 Iar cei mari peste hotare,

Cu pașpôrte inglidescî,
Și cu banii rumânescî.

Fuga'î rușinósă,
Dar e sănětósă.
Făină rusescă,
Turcul vë 'ngrozescă.

Dreptate-frăție,
Dă-mi cămașa mie ;
Frăție-Dreptate,
Dă-mi-le pe tóte.

Salutare și frăție,
L'a vóstră ticăloșie !
Frăție și salutare,
L'a vóstră dărâpânare !

Toată vara Ura ! Ura !
Și acum 1)

1) Acéstă satiră a circulat în fragmente, descriind fie-care câte un episod din revoluția dela 1848 ; din elle s'aũ scos multe expresiuni triviale. Autorii n'aũ putut fi negreșit decât *Ciocoï*, adică *lingăi* du prin curțile boeresci, cari, prin mișcarea dela 48, perdéu avanteagele ce le assiguraũ Regulamentul organicu.

LAGĂRULŪ
DELA ȘEPTÉ-NUCĪ

Comandată

DE VINERARŪ PETRE GÎT-DE-ȘTRÉNGŪ
(epopee eroică).

I.

Frunză verde de lăptuci,
La grădina Șapte-Nuci,
Din ordinu e adunată
Oștirea disciplinată,
Compusă de Ciomăgași
Și vestiți pușcăriși,
Cari pentru patru sfanți
Scot din urne deputați;
Iară ei sunt comandați
De Nicoli și Geambașu,
Cel mai mare ciomăgașu;
De jupân Andrei Purcică,
Cărui vadra 'i pare mică;
Și de Luca argintarulū,
Și de Țicu și Canarul;
De Chipiliulū istețū,
De Pitpălacū cel mistrețū,
De Melușul cu ilicū,
De șiretulū Borangicū;
Manolescu avocatū,
Și Hamalu 'nfumuratū;
De Roșescu, Miulescu,
Scorțenu și cu Măcescu;
Lampagiulū și Sprincenă,
Ilie și Coțofană;
De Dianu și Cainarulū,
Și de barbișon cismarulū;

De uritulă Caeatuiū,
 Cu nasul ca de Curuiū,
 Și alți bătăuși ca ei
 Cu renume 'ntre mișei;
 Iară al lor căpitanū
 Este *Petre Grădișteanū*,
 Ce'i dice și Git-de-ștréngū,
 Avînd de consilierū
 Pe Cnézul Țis Muscälache,
 Și vestitulū Popa Tache,
 Și pe Aga acel chiorū,
 Care bate din piciorū;
 Ș'al bandelor cassierū,
 E illustrul de Bostan,
 D'origin' arnäuchianū.

II.

Frunță verde de meri dulci,
 Iar banda de Dalcauci
 În lagărū la Șapte-Nuci
 S'a adunat în mari glöte,
 Încă de la meșu de nópte.
 Sub copaci sunt multe mese,
 Toate cu mîncări allese:
 Brinză, urdă și măslina,
 Pastramă și cu slänine,
 Pește săratū, și miei fripti,
 Și cărnați ferti și prăjiți;
 Iar de băutū, țuică, vinū,
 Și butöe cu pelinū.
 Dalcauci, comissari, toți,
 Chiar căpitanī, sunt beți mortți;
 Și toți strigă, chiuescū,
 Și mereū se chefuescū;
 Joacă apoi tontoroii
 Pe ling'unū mare butoiū.

III.

Frunză verde lemnă uscată,
 Cornurile aū sunat,
 Și oastea s'a adunat
 Sub dudulă celū mai înaltă,
 Unii cu ciomege grósse,
 Alții bíte nodoróse,
 Alții retevee scurte,
 Alții cu ghióce umplute,
 Alții cu toroipane,
 Iară alții cu tufane.

Iar vestitul Căpitanul,
 Numit Petre Grădištenul,
 Pe unū butoiū cocoțatū,
 Oștirii a cuvîntat:

„Sunteți gata acum toți?
 „Să pornim, bravi patrioți!?”
 „La urne năvală dați,
 „Și cu assalt le luați;
 „Dela mare pîn' la micū
 „Aveți câte-unū irmilicū...”

Ura! Ura! să trăescă!
 Strigă oastea voinicescă.

După ce mare și micū
 Priimi unū irmilicū,
 Și o doniță de vinū,
 Cum și alta de pelinū,
 Căpitanulū
 Grădișteanulū
 De statū-maiorū însoțitū,
 Astfel el le-a mai vorbit:

„Mergeți cu toți în chor
 „Pe la alle cinci culori;
 „Jumătate din cetași,
 „Din cei mai dirji ciomăgași,
 „În sala electorală
 „La urnă să dea năvală;
 „Iară cei lalți. cu Gémbașul,
 „Cu Nicoli Ciomăgașul,
 „Cu Chipiliu și Hamalul
 „Să incongiure localul.
 „La ciolane toți să dați,
 „Ca să mi'i înfricoșați.
 „Adversarii, ce e drept,
 „Nu potă ține cu noi peptu;
 „Dar sunt și ei esersați,
 „Și bine disciplinați;
 „Și au și ei comandir
 „Cu epolette cu firu;
 „Dar noi suntem și mai tari
 „Decât acești adversari,
 „Având și pe epistați,
 „Pe gardiști și pe soldați,
 „Și pe Domni procurori,
 „Și chiar pe judecatori.“

„Vivat! Vivat Grădiștenu!
 „Al nostru bravu căpitanu!“
 Strigă, urlă banda toată,
 De el entusiasmata.

„Însfirșit, o bravi ostași,
 „Vestiților Ciomăgași,
 „Daca voi veți birui,
 „Noi vă vom mai dărui

„Al duoilea irmilicū,
 „Fie mare, fie micū ;
 „Bezī butoaie cu pelinū,
 „Și bolobóce cu vinū.“

„Ura ! Ura ! să trăească !“
 Strigă banda voinicéscă,
 Golind cincī vasse cu vinū,
 Și vr'o dece cu pelinū.

IV.

Frunđa verde ș'o lalea,
 Banda chiuie și bea
 Pină se face lulea ;
 Popa o blagoslovesce,
 Și cu pelin o stropesce.
 Însfirșit se dă semnalulū
 De Gémbașulū și Hamalulū ;
 Și pornescū toți în cântări,
 Mergënd pe douē cărări ;
 Iar în frunte p'unū Măgarū,
 Și în mână cu o créngă,
 Merge Gitulū cel de ștréngă,
 Ca unū vitezū vinerarū.

V.

Frunđa verde de bujorī,
 Eată'i ajunsī la colorī,
 Însotīți de haimanale,
 Derbedei și pușlamale,
 De papugi și golani,
 Vagabonđi și mitocani,
 Unii dela Tirchilesci,
 Alții dela Bărbătesci,
 Dellea nuou și Dellea vechiū,
 Dușuméoa, Spirea vechiū,

Dobrotésa, Goláșei,
 Armășanca, Frumușei ;
 Cum și dela Dece-mese,
 Unde sunt trintelle dese ;
 Cum și după la Vărarulū,
 Unde facū duelū cu parulū ;
 Cum și della Filaretū,
 Unde e tot ziefetū ;
 Și fie-ce mahala
 Căpitanulū își avea.
 Niște astfel de ostași
 Spaimă, gróză însufila ;
 Iar vitezii lor vrăjmași
 Atita s'aū speriat,
 Încât dosul toți aū dat ;
 Și strigaū „că s'abțin toți
 Dela votū.“ — Bravī patrioți !
 Aū căduť făr' a lupta,
 Dar onórea o salva.
 Însă nu toți sunt mișei,
 Luptă strașnic mulți din ei.

VI.

Frunđă verde de lăptuci,
 Oastea dela Șapte-nuci
 Aū bătut, aū biruit
 Pe căți s'aū împrotivit ;
 Toți cei scriși cu cruci pe spate
 Aū urechile tăiate ;
 Cei cu gherócele strimte,
 Aū ciolanele toți frînte ;
 Iar în sala de votare
 Este gură, larmă mare ;
 Și pe scări în brînci sunt dați
 Opposanții cei colțați ;
 Alții duși la pușcărie

De cei plătiți de Agie ;
 Bilette falsificate
 Sunt în urne aruncate ;
 Însfirșit, sunt Deputați
 Oamenii cei însemnați
 De guvernă ; și bună pace !
 Deci, cu astfel de mijlôce
 Deputatū chiar un Beșlégă
 La noi pôte să s'allégă.

UNŪ EPISODŪ

În lupta de haimanale,
 Ce a rămas în annale,
 Se dice că Popa Tache,
 Ajutatū de Muscälache,
 Cel d'ântéiū s'a strălucit ;
 Pe rivalū l'a biruit,
 Pe ilustrul său rivalū,
 Popa Grigore din dealū.
 Ca unū al duoilea Tuns,
 El barba tótă 'i-a smuls ;
 Și nasulū lui borcänatū
 Cu dinții l'a retezat ;
 Și astfel fu proclamat
 De äntéiulū Ciomăgașū ;
 Și de atunci 'i-a rămas
 Numele *Fopa Ciomagă*,
 Fiind fôrte cu arțagū.

CONCLUSIE

Iar Petrică Grădiștan,
 Al bandelor Căpitan,
 Ieri Cuzistū,
 Ađi Carlistū,
 Și bărbatū
Insemnată,

n triumfŭ el a fost dus
 La Ministrul cel de sus,
 Ce 'i-a dat unŭ aferim
 Pentru succesu'i sublimŭ.

Când Roșii în capul lor
 Vor avea
 Unŭ așa învingătorŭ,
 (Ce se pŭte întempla)
 De sigur vor triumfa,
 De coconul Lăscarache
 (Avënd și pe Popa Tache).

1870.

PLĂCINTA BUGETARĂ

I.

Frunđă verde de măsline,
 Aŭ venit la cãrmă 'n fine
 Roșii cu Albiŭ uniți,
 De vécuri ei învrăjbiți:
 Șóricele cu Cotoi
 Frați de cruce amînduoŭ! (sic)

Astăđi Albiŭ și cu Roși,
 Cu fistichii și stacoji,
 Mãnancă plăcinta gată,
 Numai de noi frãmîntatã,
 Fãr' a se gîndi la noi,
 Ciocoŭ vechi și Ciocoŭ noŭi.
 Drept e óre, bunŭ amici,
 Ca noi aștia cei mici,
 Cu patriotismŭ în peptŭ,
 Sã nu gustãm din bugetŭ?

Toți noi ați suntem mihniți,
Și chiar paraponisiți.

II.

Frunză verde de fisticu,
M'am dus la boerū Ișlicū,
Omū cu mare influență
La cei din Locotenență,
Ce să'mi dea slujbă și mie;
Iar Boerulū cu trufie
Pe uș' afară m'a dat,
Și din balcon a strigat:
„A! Ciocoiū nerușinatū,
„Cređi ore că am uitat,
„Când la patru-đeci și opt
„Mē numiai Boerū rēscoptū?
„Și când la cinci-đeci și șapte
„Imi đicēi vorbe deșerte?
„Și când la cinci-đeci și noē
„Ne dedēi cu tifa noē?
„Iară la șai-đeci și unū
„Mē tratai ca p'unū nebunū?
„Iară la șai-đeci și duoī
„Ne poreclēi de strigoī?
„Iară la șai-đeci și trei
„Ne numiați chiar derbedei?
„Peste unū anū însfirșit
„Voī cu Cuza v'ați unit.
„Haī sictir, și eși afară!
„Dați'l, bre, în brinci pe scară!“

Am tăcut, n'am đis nimic:
Căci Baș-Boerul Ișlicū
Nu glumesce,
Te trintesce,

Fiind Boerū de Divanū,
Și nepotū de Caimacam.

Să nu fiū dar necăjitū ?
Ba chiar paraponisitū.

III.

Frunďă verde de finicū,
M'am dus și la Firfiricū,
Ce abia m'a priimit ;
Și astfel el 'mă-a vorbit :
— Fost-ai la Boerū Ișlicū ?
— E unū Despotū, unū mojicū ;
M'a tratat ca p'unū Ciocoī.
— Ce vrei dar să facem noi ?
Cu Boeriī ne-am unit
Pe Cuza de am gonit.
Fără el nu potū nimic.
— Dar, Domnule Firfiricū,
Așa curind ai uitat
Că Dumnéta te-ai urcat
La cîrma țerreī prin noi,
Iar nici de cum prin Ciocoī ?
Nu odată, nici de duoē,
Ci de șapte, și de noē,
Pentru Roșiī am luptat,
Pînă ce au triumfat ;
Și astăđi goniți să fim ?
Și de fόμε să perim ?
— N'am ce'ți face ;
Și dă'mī pace.

'Mă-a închisū ușa în nasū,
Și eū buzatū am rămasū.

IV.

Frunđă verde de scaet,
 M'am dus apoi la Rosset ;
 Iar Rosset m'a întrebat :
 — Cu Işlică te-ai împăcat ?
 — M'a tratat ca p'ună Ciocoi.
 — Şi ce vrei să facem noi ?
 Cu Boerii ne-am unit,
 Pe Cuza de am gonit.
 — Trebuie dar să perim ?
 Noi pe Cuza cel sublimă
 L'am terfelit
 Neconţenit,
 În diarulă caraghiosă ;
 Ađi sub oamenii cei nooi
 Sufferim ca sub Ciocoi !
 Nu e drept,
 Frate Rosset.
 — N'am ce'ţi face ;
 Şi dă'mi pace.

Am eşit cum am intrat,
 Ca şi ună câine ploată.

V.

Frunđă verde de măciaşă,
 Ce să mai facă, f. ?
 Cine-va m'a învăţat
 Să mergă la Dumitriad,
 Cu care eu am scuiat
 Pe Pepelea la Senat,
 Şi cu care am umblat
 Pe uliţi cu masalale,

Cu stégurî și cu urale ;
 Și m'am paraponisit
 De celle ce am pățit.

Deci, copilul favorit
 Al lui Rosset cel vestit,
 M'a apărat
 C'avocat
 Și Rosset s'a 'nduplecat
 De Domnul Dumitriad ;
 Și 'mă-a dat
 Un biliet la un amic,
 Intim al lui Firfircu,
 Să'mi dea mie
 O felie
 Din plăcinta din buget.
 Trăească Domnul Rosset !
 Și Domnul Dumitriad !
 Căci prin el am căpătat,
 Nu cu un mare rușfet,
 Postul cel de suprefect
 În județul Dorohoi,
 Unde-am făcut stare noi
 Dela Jidană perciunați,
 Pe furiș în țerră-intrați.

VI.

Frunză verde de fistic,
 La cîrm' a venit Ișlic ;
 Din slujbă m'a dat afară,
 Cum m'a dat în brînci pe scară ;
 Dar acum biz ! 'i-am făcut,
 Căci samarul l'am umplut.
 Ași trăesc cu banii mei,
 Și nu voi să știu de ei,
 Nici de dulcele bugeț,

Nici de Firfirciu-Roset,
 Nici chiar de Dumitriad,
 Copilul cel resfăcat.
 Ađi, aprópe de morméntu,
 Lasu la tođi cu juráméntu.
 Ca nimeni ca d'alde noi,
 Ciocoii vechi și Ciocoii noii.
 Ce plăcint' am frámintat,
 Și alții o au mánecat,
 Să numai dea ajutoru
 La cel nemulțumitoru.
 La boerii vechi și noii,
 Ajutați numai de noi,
 La cărmă a se urca;
 Și când se vedu acolea,
 Nu numai nu te ajută
 Dar îți arată chiar mutră.

Ei mánancu ađi rațe fripte,
 Iară noi răbdări prájite;
 Pe când unii panglicari
 Au ajunsu millionari,
 Noiăștia, acei mici,
 Tot golani, și tot calici.

1869.

11 FEBRUARIE 1866.

Alle noptii negre valluri pe páméntu se coborásse;
 Clopotele 'mprăștia
 Din Zlătari în tótă urba ora care se menisse
 Trádarea a anunța.
 Turnurile cam plecate, sguduindu-și temelia,
 Păréu tainicu a șopti;

Sentinela credincioasă, presimțindu-și mișelia,
 Fără voe se roși;
 Prin instinctu ostașu 'n sine astă-dată se 'ndoesce
 Chiar de jurământul sēu :
 Căci nu știe unde 'lū duce șefulū care 'i poruncesce,
 Tremurându de scopulū sēu.
 Ici și colo câte-o umbră se strecoră, ocolesce
 Întunereculū cătându ;
 Totulū tace ; și 'n tăcerea ce orórea prevestesce,
 Sbirii se audū ridēndū.
 În palatū le e victima, care îi nesocotesce,
 Credēndū într'alū sēu poporū ;
 Din palatū ei vorū a smulge pe acelu ce pregătesce
 Tērrei falnicū viitorū.
 Trădători făr' de rușine, cuteșarea vē e mare !
 Știți-voi rēulū ce ne dați ?
 O ! da, știți ! Ambițiunea însă e fără hotare,
 Ș'unū poporū sacrificati.
 „Jurământulū și onórea nu suntū decât o minciună,
 Diceți voi, cuteșatori ;
 „Cel ce 'ți dă bani pentru crimă, cel ce 'ți dă lēfă mai bună,
 „Este deulū ce adori.“
 Profitându de inoranță, mājindū fără remușcare
 Inimi nobilī de noroi,
 Ați tiritū, ca și bacanta, după voi pe fata mare,
 Trădători, pigmei, strigoī !
 Ora trei și jumētate bate 'nct, pare silită
 De infamii ce-o așteptū ;
 Trădătorii staū la pândă, galbeni, cu fața pălită,
 Sbuciumāndu'si al lorū peptū.
 Unū momentū... și 'nverșunarea în palatū se năpustesce,
 Cu pistólele în mână ;
 Coridórele se ample, ușa nu se 'mpotrivesce ;
 Pe victimă suntū stăpāni.

Epoletul Românii Suveranul tristă zărește ;
 Și atunci brațu-i hotărît
 Se desarmă ; și 'n durere abia bravul măi rostește :
 „Cât de mult eu v'am iubit !
 „Mă 'ncredem în voi ca 'n mine după atâtea 'ncercări grele ;
 „Însă voi ați mă trădat ;
 „Ș'acea pată ce o puneți pe stindardul țării mele,
 „Nu uitați să o spălați.
 „Nu regretă a mea iubire, bine-faceri nesfârșite
 „Cu care eu v'am hrănit ;
 „Nu regretă decât rușinea unei crime neauzite,
 „Ce ați spada v'a mănjit.
 „Din popor s'orta mă scose, și pe tron m'a așezat ;
 „În popor mă voiți întorțe, cu un nume nepătat.
 „S'orta mea d'a României strins legată a fost ea ;
 „Cetățenii ca și pe tronul măi, strigă : trăescă țerra mea !“

Ast-fel brav, plin de mândrie, Suveranul României
 Liniștită cobora scara, urmându pe ai săi călăi ;
 Fără murmură la insulta ce-aurorii infamiei
 Aruncă fără remușcare.... cui ? lui Alexandru anteiu !

În dori clopote resună,
 Bocetile imitându ;
 Și poporul se adună,
 Neștiind și tremurându.

Răsunați, bolte mărețe ; faceți lumii cunoscută
 Că, trădată d'a a lui oștire, Prințul Cuza a cădută.
 Turcie, fă sărbătoare : acel ce te-a umilită
 Nu măi e în capul țării ; timpul acum 'ți-a venit
 Să dictezi în România cum măi bine 'ți va plăcea,
 L' ale tale slugulițe, beșori și beizadea.
 Fă din țerra Românescă pašalică, precum dorii ;
 Elementele ai toate, chiar și Ianicerii tu ai ;
 Ia de sus drapelul țării, și 'lă sfișie cum vei vrea ;

Umilește-ne d'acuma cum mai bine 'ți va plăcea ;
 Iar voi, trădători de țerră, hoți de nopțe, vîndători,
 Nu 'ncetați de a corrumpe junii noștrii luptători ;
 Recrutați prin mârșăvie bande de ambițioși ;
 Dați, luați posturi cu chila, negustori nesățioși ;
 Cugetați însă că mâine, albi de anni, împovărați,
 Chiar și de copii voștrii veți fi amar blestemați !
 Ați lăsatū Posterității al armatei stégū pătātū
 De o crimă neauđitā : *călcare de la palatū !*
 Ați datū lovitura morții țerrei care aștepta
 De la voi independința, de la noi salvarea sa.
 Onórea, cavalerismulū, ce din vechi ni s'au transmisū
 De la bravii moșii noștri, tóte ađi le-ați compromisū.
 Acelū dar ce mai speresă în voi sufletū ostășescū,
 E smintitū fără 'ndoelā, e unū spiritū dușmānescū.

Gândiri negre, amare, fugiți însă departe ;
 Lăsați-ne-a spera
 Că țerra Romānescă e scrisū s'aibā-o parte
 Mai vrednică de ea.
 Invan dușmanii țerrei se 'ncercă să lovescă
 Adīnc în peptulū ei :
 Unū peptū de cicatrice va ști să se ferescă,
 Să 'nfrunte pe călāi.
 O glorie, unū nume, ce vécurile 'i pórtā,
 Din vechi totū nu s'a ștersū ;
 Cu-atátea suferințe, cu-așa amarā sórtā
 Romānulū totū a mersū.
 Speranța dérū, speranța ; căci gloria strēbunā
 Ne đice a spera.
 În đille mai frumóse, ce vinū dupa fortunā,
 Allinū durerea grea.
 Unū anū de suferințe, ostași, fideli ai țerrei,
 Trecut-a de când voi,
 Neīncetat în luptā, secați cupa durerei,
 Ca niște bravi Eroī.

Lungărețu și guralivă ;
 Ochii i sunt de broscoi,
 Și părul i stă vilvoii ;
 El umblă tot inspiratū,
 Parfumatū și mânușatū ;
 Crevata cu noduri late,
 Și haina strîmtă în spate ;
 Cu pantalonii cam vârgați,
 Și de cernelă pătați ;
 La gherocū cu floriciță,
 Ce i servă de panglică ;
 Și în fine
 Cu botine
 Cu tocuri înălțicelle,
 Cum pōrtă Demoazelle ;
 Și pōte că de aceea
 Când danță cu Dulcineea,
 Cade la valsū saū galopū,
 Dîcînd din gură: hop ! hop !

Când cu donzelle vorbesce,
 El din mâini bănăneșce ;
 Tîntesă ochii 'n plafon ;
 Și, creșîndu-se Biron,
 Cu ochi galeși și pe nasū,
 Le dîce lor cu emfasū :

„Să'ți zimbescă aurora !
 „Amică să'ți fie flora !
 „Tu ești chiar o Deitate,
 „Avînd darurile toate ;
 „Fața ta este o lună,
 „Buzele tale cunună ;
 „Părulū tēu e o pădure ;
 „Pe obrazi ai două mure ;

„Sprincenele curcubeii,
 „Și ochii luceferii ;
 „Fii-tu a mea Dulcinee !“

O seriósă femeie
 I rîde lui drept în nasu ;
 Une-orî el face hazu,
 Adesea se face focu ;
 Și étă prin ce mijlocu
 Necazulü își potolesce :
 Încallecă, și pornesce
 P'unu Pegasu cu capu de tauru,
 Și cu códa de balauru,
 Pin' la vîntulü cel turbatu ;
 D'aci Padil inspiratu,
 Ca Ciocârliă turbatã
 Cade peste capu îndatã
 Pe țermurî lingã unu lacu,
 Cu capulü greu și turlacü ;
 Aci își inchipuesce
 Cã cu Musa lui vorbesce ;
 Și îndrugã la bureții,
 La gogoși și castraveți ;
 Apoi cu pretinsa'î bellã
 El se primblã în barcellã ;
 Apoi trece 'ngustã punte,
 Și să suie pe unu munte ;
 Și d'acolo el descrie,
 Negreșit în poezie.
 Unu tabloü fórt frumosu,
 În modü fórt curiosu :
 Laculü cel micu i se pare
 Oceanulü acel mai mare ;
 Câmpiea cea înverđitã,
 Tabãrã însuflețitã ;
 Turmele de oi și boi,

Grenadirii din răsboi;
 Fluorul de păstorel,
 Trîmbița cea de resbel;
 Sgomotul de herăstrae,
 Tunurile în bătăe;
 Și stâncele crenelate,
 Cetățui fortificate.

Tot visând

Și căscând,

Addorme ca unŭ copil,
 Poetul nostru Padil;
 Și tôte ce v'am descris,
 De și le vede în visŭ,
 Pé dată le-a și narrat
 Ca cum s'ar fi întemplat.

Din somnu'i de patriotŭ
 Deșteptatŭ, astŭ Donchișot
 Împumnă lancea'i de Dracŭ,
 Ce sémănă c'unŭ masdracŭ,
 Lovind cu ea în pămîntŭ,
 Și în morele de vîntŭ,
 Ce le ia drept o armată
 Mare și infricoșată,
 Ce a venit să robescă
 Tarra nóstră românescă.

În fine se potolesce;
 Don Padil se liniscesce;
 Și din nebunŭ furiosŭ
 Este melancolicosŭ;
 Și începe ca să scrie,
 În prosă, nu poesie,
 Că el este vērŭ primare
 Cu Creatorulŭ cel Mare,

Și cu Iehovah amicū ;
 Iar lui Isus inamicū ;
 Ș'adresses' epistolii,
 Pline de mari nerodii,
 La Marele Sabaot,
 Căruia i spune tot
 Ce viséză
 Ș'aiuréză ;
 Apoi c'unū tonū fôrte dulce,
 Don Padilă reproduce
 Răspunsul lui Iehova,
 Ce-aprobă ce el a dis,
 Și a scris.
 (Eac' așa !)

Și să nu cutedi, amice,
 Atuncea a'l contradice,
 Saū de dibl' a te atinge ;
 Că tună, fulgeră, ninge ;
 Se face leū,
 Paraleū ;
 Și îți dă o 'njurătură
 Plină de veninū și ură ;
 Saū te chiamă la duelū ;
 Căci este bravū, nu mișelū.
 Don Padilă,
 Sarsailă,
 Purtând nume spaniolū,
 Și de ciutacū unū pistolū.

Iar copiii dicū așa,
 Când îl vedū pe unde-va :
 „Don Padilă,
 Sarsailă,
 Grea bôlă te-a apucat,

Ce în minte s'a 'ncuibat,
Și nu are nici unŃ leacŃ.
Ca să scoŃi din el pe DracŃ,
PuneŃi popa să'i citescă
Molifta bisericescă ;
SaŃ legatŃi-mŃ'l de muc,
Și'l ducetŃi la Balamuc.
Pină ieri la borșu cu știr,
Și ađi principul *Zamfir*."

1884, Maiu 20.

TABLA DE MATERII

	<u>Pagina</u>
Prefaça	3
Parodia poesiei la <i>Rodolfo</i> , de I. Văcărescu	9
Respunsul la această parodie, de I. Eliad	10
Respunsul lui Eliad la calemburul lui Ioan Văcărescu	12
O allegorie, de fost Căpitan Ciocărdia	13
O șaradă, de Eliad	15
Satire, de Petrache Eliatt	16
Satire, de D. C. A. Rosseti	20
Pecetluitul	22
Versuri pitice pentru un pitic	24
Vine Firstul	25
Satira poetului Gr. Alexandrescu contra lui Eliad	28
Respunsul lui Eliad	29
O șaradă, de G. C.	36
Marsă națională I.	36
Blestemul Românilor contra Russolatrului Dim. I.-di	37
Duoé Iesme din Fanar	38
Cântecul morților	40
Tinguirea Grecilor	41
24 Ianuariu 1860	43
Oda, la Nicolae Pavlovici	46
Anti-Oda idem	47
Roșii și Albi	48
Jos guvernul ciocoesc !	49
Ciocoii	51
Glasul țerranilor către Cuza	52
Tinguirea Poporului	54
Adio, la plecarea Neunților	56
Adio, lui Vodă S...	58
Epitaful acestui Principe	60
Streinii jefuesc țerra	60
Epistola Banului B...nu către I M...nu	61
Circulara Mitropolitului Nifon	63
Șorecii și Cămara	64

	<u>Pagina</u>
Către Români	67
Opinia țăranilor despre Domnitori și despre streini	69
Nu' Dreptate!	70
Ginerile și Socrul	72
Glasul unui esilat român în Russia.	78
Satira Revoluțiunii de la 48	81
Lagărul de la Șapte-nuci	89
Plăcinta bugetară	96
11 Fevruariu 1866	101
Unu Némțu patriotu român	105
Don Padil	110

